

ŠKOLÁK

Číslo 2
Ročník šestý 2013

Před devíti lety jsme sem nastoupili jako malé děti, které se uměly sotva podepsat. Dostali jsme na krk sňūrku s beruškou, a i po ní jsme byli pojmenováni. Přišli jsme sem, aniž bychom tušili, co nás čeká. Prožili jsme spolu krásné chvíle plné radosti, štěstí a smíchu. Každý den jsme se těšili do školy, až zase uvidíme své milované spolužáky. Postupem času jsme se však začínali hádat. Ale to bychom nebyli my, abychom se zase neusmířili. Devět let plných lásky, radosti, štěstí, smíchu, smutku, slz a utrpení. Doufám jen, že všichni budeme vzpomínat pouze na ty krásné chvíle. ☺

Kateřina Horyšlová (Horalka)

Zkuste si přiřadit komentáře k fotografiím!

Kam jste mi schovali svačinu?!
Na tu kašli, dej si čajík!

*Kájo, podprda se nosí
pod trikem!*

Žáci od Černobyľu?

To jsem fakt já?
Míšo, tak to je prů...švih!

Né, iné, už mám dost!

**Nesimuluj, vždyť jsi
spad jen z letadla...**

Já malé poupě, stojívám v koutě.

Už se těším, Klárko, až povyrosteš!

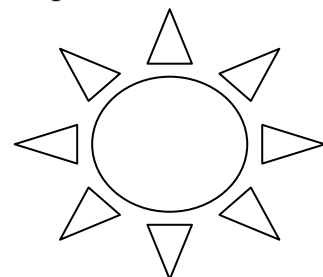
A tamhle je zahrabu ...

Barbora Bláhová (Baruš)

Kozoroh

Příští rok se chystám na Maju v Mladé Boleslavi na obor kadeřnice. Můj největší koníček jsou koně! Koně mě naplňují radostí a štěstím. Když jsem byla malá, ke koním jsem se moc nedostala. Posledních pár let chodím ke koním téměř každý den a za nic na světě bych je nevyměnila. Na ty tři nedám dopustit a hrozně moc je miluju!

Nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu.

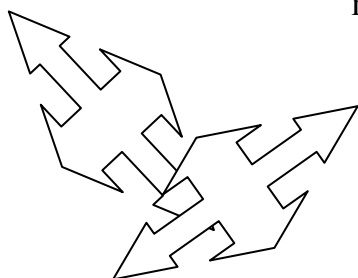

Jakub Bechyně („Čuba“)

Rak

VOŠ a Střední průmyslová škola strojní, stavební a dopravní Děčín, Provoz a ekonomika dopravy

Mé hobby je železnice. Vlaky všeho druhu mě začaly zajímat už ve třech letech. Často jsme s dědou jezdili vlakem. Také sbírám různé věci, co s železnicí souvisí: výrobní štítky, čísla lokomotiv, jízdenky a podobné věci. Také rád natáčím různé železniční akce. Jsem prostě Šotouš.

Daniel Šouta (Dýňě)

Panna

SOUS Škoda auto

Moje záliba je fotbal. Už když jsem byl malý, tak jsem začínal hrát fotbal. V osmi letech jsem přestal. Až teprve ve třinácti jsem zase začal. Snažím se pořád zlepšovat. Každý týden máme tréninky a o víkendu zápas. Jsem rád, že hraji za DBSK (Dolnobousovský sportovní klub).

Nikdy neplav v Černém moři... Mohlo by ti sebrat plavky ! ☺

Johana Drahotová - Johnny

Vodnář

Vodní lyže. Jezdím na lyžích už od sedmi let. Dostala jsem se k tomu přes tátu, který taky jezdí, akorát na wakeboardu. Jezdili jsme vždycky na Vltavu, kde nás táhnul člun, ale teď jezdíme do Německa, kde na to je vlek. Můžete dělat i různé triky nebo si jen tak jet a užívat si. Je to velká sranda, i když někdy tvrdě dopadnu. V létě to je krásný osvěžení, ale bohužel jen v létě.

MICHAEL - Střední škola a Vyšší odborná škola reklamní a umělecké tvorby
Že nedostanete vždy, co chcete, je někdy obrovské štěstí.

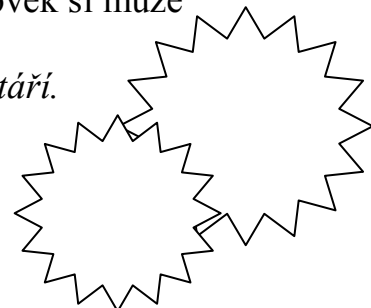
Ondřej Kameník (Šutr)

Lev

SOU Škoda auto- automechanik

Můj oblíbený koníček je rybaření. Dostal mě k němu můj děda, a proto mi nevadí, když nic nechytну. Úplně stačí být u vody, kde je klid a člověk si může odpočinout a popřemýšlet.

Dokud žiješ, uč se! Nečekej, že moudrost s sebou přinese stáří.

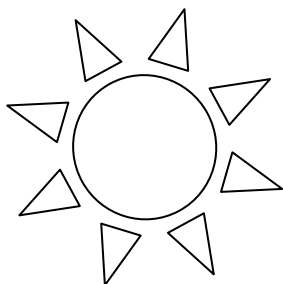

Karolína Plešingerová (Veverka)

Lev

Dále budu pokračovat na VOŠ a SŠ Štětí – Design interiéru a nábytku. Mou zálibou je mimo jiné i malování. Už ani nevím, jak jsem se k němu dostala. Možná to bylo ve škole při hodinách výtvarné výchovy, možná to bylo doma, nevím. Jen někdy maluji to, co vidím, jindy však maluji abstraktní malby. Například na téma sen a skutečnost, tanec a podobně. U malování se nikdy nenudím a nevadí mi, že právě tato záliba mi zabere spoustu času. Malování je takový můj pravidelný rituál.

Bez krůčků nikam nedojdeš.

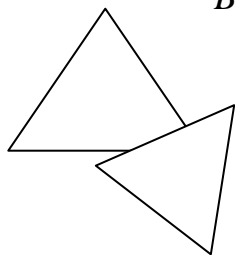
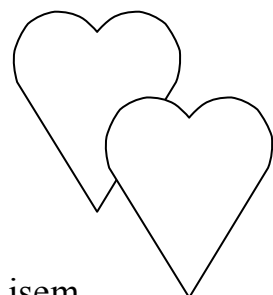

Kateřina Horylová (Kath,Horalka)

Panna

Příští rok se chystám na Střední Integrovanou školu Na Karmeli v Mladé Boleslavi na obor Předškolní a mimoškolní pedagogika. Renata Štulcová – spisovatelka, která napsala knihu Mojmir a díky níž jsem začala psát. V roce 2010 nám představila svou knihu a mě napadlo: „Proč taky nezkusit něco napsat?“ A tak jsem to zkusila. Napsala jsem knihu pro dívky „Karlovy Vary, město lásky aneb jak se může přistěhovalec zamilovat“, která vyšla samizdatem na Vánoce roku 2012. Od té doby píši jen povídky a snažím se ve psaní zdokonalovat.

Be yourself and Stay strong. (Buď sám sebou a zůstaň silný.)

Martin Purš – (Furisch)

Ryba

Jdu na SPŠ Mladá Boleslav, obor dopravní prostředky. Mezi moje záliby patří hraní na kytaru, fotbal, ale nenechám si ujít ani basketbal. Mezi moje koníčky patří také brnkání učitelům na nervy.

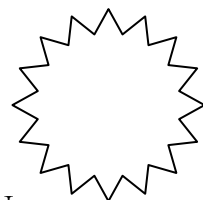
Never back down. (Nikdy to nevzdávej.)

Klára Podzimková (Kláruš, Biebs)

Vodnář

Příští rok se chystám na SOu ŠKODA Auto – průmyslový logistik
Jako malá holka jsem měla sen, naučit se hrát na kytaru jako Miley Cyrus. No, podívejme se na mě teď. Uběhly tři roky a já vlastním krásnou španělku vydávající nepopsatelnou melodii. Ano, baví mě to. Zapomenete na trable a můžete hrát a hrát. Jedna z nejkrásnějších věcí, co se kdy vyrobily!

Nikdy neříkej nikdy a věř.

Kateřina Adamová (Kačírek)

Panna

Vybrala jsem si obor kadeřnice na MAJE.
Mou zálibou jsou mí kámoši. Trávím s nimi všechnen svůj volný čas.

Bez přátel nežiju.

„Zákazy jsou od toho, aby bylo co porušovat...“

Martin Tomášů (Mart'as)

Rak

Jdu na Střední odborné učiliště strojírenské Škoda Auto a.s,
obor strojní mechanik.

Basketbal hraju asi dva roky. Když jsem začínal, neuměl jsem pomalu ani driblovat, ale člověk se učí celý život. Po nějaké době se basketbal stal mým nejoblíbenějším koníčkem. A doufám, že bude i nadále.

Žijeme jen jednou, tak naplno!

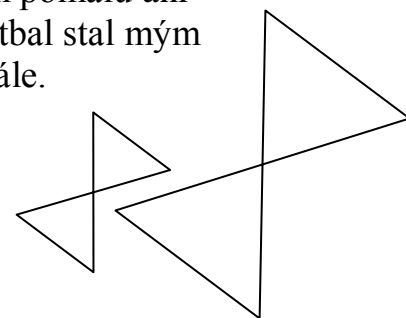
Adéla Vignerová (Adíík)

Váhy

Jdu na ISŠ Na Karmeli, obor pekař.

Hasiči, pro někoho blbost, pro ty, kteří se stali dobrovolnými hasiči, je to něco jako druhá „RODINA“. Není to nic špatného stát se dobrovolným hasičem a pomáhat, když je to potřeba. Já jsem se taky stala dobrovolnou hasičkou. Jezdí se jak na soutěže, tak se i učíme nové věci např. zdravotvědu, jak pomoci zraněnému či topícímu se člověku. I závody se změnil ve srandu. Konají se klasické požární útoky, ale i „srandamače“. Srandamač spočívá v tom, že je to taková šílená dráha. Hasič není žádný nudný koníček, ale naopak lepší než se válet doma u televize či na počítači.

Jdi za svým cílem a uvidíš tu krásu na konci... :)

Karolína Staňková – (Stáňa)

Váhy

V září se chystám na SPŠ do Mladé Boleslavi, obor Informační technologie. Jak už asi všichni víte, miluji tanec. A vlastně i proto jsem začala chodit do tanečního klubu AC JUMPING KANGAROOS. Už jako prvňačka jsem tancovala v přípravce. Byla to nádhera, protože jsme tancovali všechny styly tance. Jenže pak přišel zlom a já se musela na pár let tance vzdát. Ale to bych nebyla já, kdybych se nevrátila. A tak jsem opět v 5. třídě začala tancovat, ale už jen Hip Hop. Jezdili jsme na všechny závody, které spadaly pod FISAF, takže i do zahraničí. Vždy jsme se umístili mezi prvními. Strašně jsem si to užívala a domů se vracela plná energie, ale v pozdních hodinách. A to je vlastně i důvod, proč jsem v prosinci 2012 opět klub opustila. Uznávám, že mi to tak strašně moc chybí, ale doufám, že se opět někdy vrátím.

„Bez ohledu na to jaký těžký život máš, nikdy se nevzdávej.“

Sandra Kalenská (Sáňa)

Lev

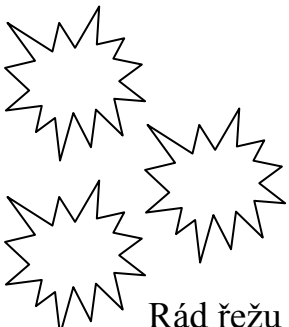
Příští rok se chystám na Střední Integrovanou školu Na Karmeli v Mladé Boleslavi na obor Ekonomika a podnikání.

Když mi bylo devět let, začala jsem se starat o koně a jezdit na nich. Dělal jsem vše pro to, abych se zlepšila. Dařilo se mi. Dostala jsem vlastního koně! Jen já a Calko. Splnil se mi můj největší sen a miluju ho.

Bud' jako holub – . . . na všechno!

Lukáš Svoboda (Pomelo, Lukyn)

beran

Dále budu pokračovat jako truhlář
Rád řezu dřevo motorovou pilou. Někdy se jedu projet na kole anebo si zahraju florbal.

„Lidstvo musí války ukončit, jinak války ukončí lidstvo.“

Gabriela Koprnická (Gabish)

Váhy

Střední škola oděvního a grafického designu, obor: grafický design
Mojí největší zálibou se stalo malování, kterému se věnuji už od dětství. Už od mala jsem se učila kreslit z knížek a časopisů. Poté jsem přešla ke složitějším obrázkům. Kreslení je pro mě taková uklidňující činnost, při které poslouchám hudbu a relaxuji.

Kdyby neštěstí umělo létat, tak už jsem astronaut.

Barbora Ouředníčková (Kouředka)

Beran

Vybrala jsem si školu s názvem: SŠ gastronomie a hotelnictví Mladá Boleslav. Opravdu ráda čtu. Mám ráda romantické knihy. Ale také nepohrdnu dávkou dobrodružství a napětí. Začala jsem číst trilogii s názvem padesát odstínu šedi, svobody a temnoty. Už mám rozečtený třetí díl a zatím se mi strašně líbí. Tak doufám, že to dobře dopadne ;)

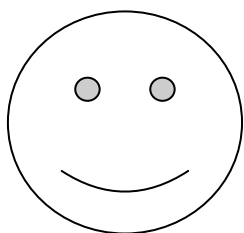
„Život je těžká zkouška a jen ten, kdo jeho výzvu přijme, opravdu ví, co znamená žít.“

Adam Syrovátko (Sejra)

Býk

Budu studovat na SOU Škoda auto, obor mechanik - elektrotechnik. Už si ani nepamatuji, čím to byl nápad. Myslím si, že pravděpodobně Jakuba Bechyně. Jeho nápad byl takový, že bychom se mohli pokusit oživit staré scény nejznámějších bavičů minulého století. Vybral jednu scénu, kterou se on, Katka Nováková a David Bergman naučili a společně ji zahráli na vánoční besedě. Všem se moc líbila, neboť získali bouřlivý potlesk. O rok později se o to pokusil znovu a tentokrát mě požádal, zda bych s ním hrál další scénu i já. Já jsem souhlasil. Nyní trénujeme poslední scénu, doufám, že bude mít „hvězdné obsazení.“ Mojí zálibou je také čtení knih a encyklopedií.

Bud' jako holub, s... na všechno :DDDDDDDD

Martin Szabó (Márty, Fossik)

Beran

Jdu na SOU a SOŠ Horky nad Jizerou – Kuchař – Číšník. Tanec. Už odmala mě bavilo tancování. Tancuji doted' a nikdy se tancování nehodlám vzdát. Je to činnost, kterou můžete vyjádřit cokoliv. Hněv, radost nebo zármutek. Tancováním vyjadřujete svoji kreativitu a smysl pro rytmus a vnímání hudby.

Never Back Down. (Nikdy to nevzdávej.)

Viktorie Kalinová (Viky, Fidorka)

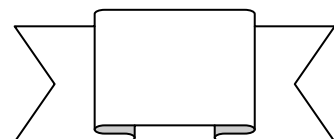
Panna

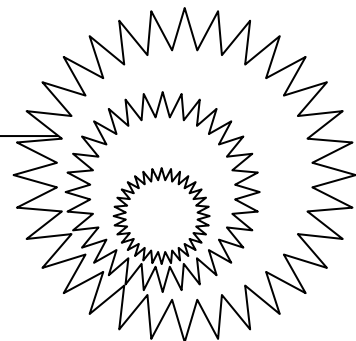
Příští rok se chystám na Střední školu Aloyse Klara – Praha, obor sportovní a rekondiční masér.

Můj největší koníček je skaut. Do skautu chodím už skoro sedm let. Skauting je zábavný a poučný. Seznámila jsem se se spoustou hodných a přátelských lidí, kteří mi zůstanou přáteli navždy. I když teď půjdu na střední, skaut neopustím.

Budu se snažit vše stíhat a věnovat se mu tak jako dosud.

„Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“

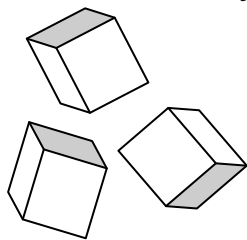
Kristýna Rysová (Týna)

Panna

SPŠ Mladá Boleslav - Silniční doprava

Mou zálibou je motocross. První krosku jsem dostala ve 12 letech a od té doby mě to baví. Mám Suzuki 125 ccm. Nejsem sice moc dobrá, ale jezdím to spíš jen pro srandu. Mám ráda i silniční motorčky. Doma mám jen skútra, ale o prázdninách budu mít lepší.

Život je těžká zkouška a jen ten, kdo jeho výzvu přijme, opravdu ví, co znamená žít.

Šárka Šemberová (Šárry)

Blíženci

Střední Integrovaná škola na Karmeli 206 - obor cukrář

Mojí asi největší zálibou je venčení malého yorkshirského teriera *Adámka*. Pokouším se ho venčit každý den, ale někdy nemám náladu. Při procházce si vždy vyčistím hlavu.

"Time will tell." (Čas ukáže.)

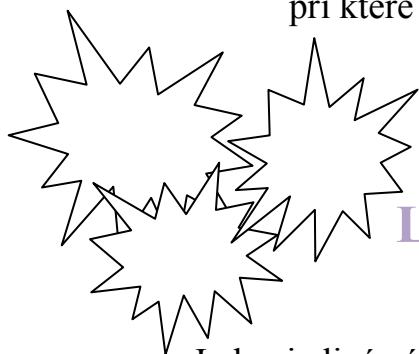

Tomáš Lein (Leinus)

Střelec

Budu pokračovat na SOU Horky nad Jizerou jako kuchař/číšník. Rád lyžuji. Lyžování je velice uvolňující sport, ale také velice náročný. Záleží na stylu lyžování, jsou různé, například pohodlný styl a těžký styl, do těžkého stylu musíte dát maximum své síly. Dříve, před pár lety, jsem závodil, ale kvůli nehodě jsem skončil. Mám rád veškeré zimní sporty. Ale lyžování je „událost,“ při které člověk cítí velikou volnost, když jede ze sjezdovky dolů.

Kdo chce víc, nemá nic.

Lucie Nováková (Lucii, Chellka)

Býk

SOŠ a SOU Horky nad Jizerou: kuchař-číšník

Jedna jediná záliba, která mě baví už nějakou dobu, je fotbal. Miluju ho a ještě víc miluju, když si ho mohu zahrát. Říká se, že jen chlapi hrají fotbal dobře, ale jsou i dívky, které jsou někdy lepší než oni. Fotbal hraju závodně zhruba druhým rokem. Samozřejmě jsme jezdily také na soustředění. Já byla většinou v útoku nebo v obraně. Fotbal mě prostě jednoznačně baví.

Chovej se k lidem tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.

Michaela Žižková (Mejša, Míša)

Býk

Příští rok se chystám na Integrovanou střední školu Na karmeli Mladá Boleslav – obor Předškolní a mimoškolní pedagogika.

Na florbal jsem chodila už od třetí třídy až do šesté. Bohužel pak pro druhý stupeň skončil. Naštěstí v deváté třídě přišla paní učitelka Němečková, která pro holky vytvořila kroužek florbalu, kde jsme zároveň členkami florbalové akademie Mladá Boleslav. Jsem za to ráda, protože mě florbal baví a chci se mu dále věnovat.

Nikdy nelituj toho, co jsi udělal, protože v té chvíli jsi to tak opravdu chtěl.

David Bergman (Dajdalák)

Štír

Jdu na SOŠ a SOU Mladá Boleslav Jičínská – obor operátor skladování. Nejraději chodím ven za zvířaty, nebo do lesa. Mám rád, když mám alespoň chvíli času každý den sám pro sebe. Často nespím, ale dokážu se zabavit koukáním na filmy v televizi. Asi největší radost mám, když jedu na víkend do Kněžmosta za babičkou a dědou. Jezdím za nimi jednou za dva týdny. Děda často jezdí do práce, ale když je doma, tak si spolu užijeme spoustu legrace. Poslední dobou mě často bere s sebou do práce. Mám radost, že mu můžu pomoci, a hlavně mě to hrozně baví. Je to moje velká záliba. Jednou jsem s ním dokonce lezl po sloupě. Chtěl jsem být vyučený po něm, elektrikářem, ale známky mi to neumožňovaly.

Často neříkám pravdu, protože se bojím reakce ostatních.

Soňa Alakšová

Váhy

Jdu na MAJU na kadeřnici.

Chodím ráda na procházky, občas pohlídám sousedům jejich miminko, takže jezdím s kočárkem. Moc ráda jezdím na kole.

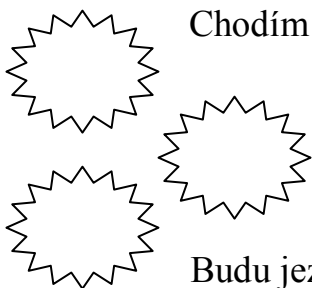
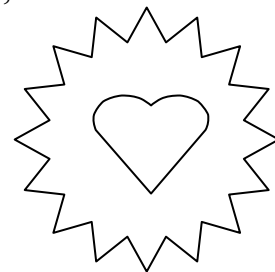
Tereza Zítková (Terka)

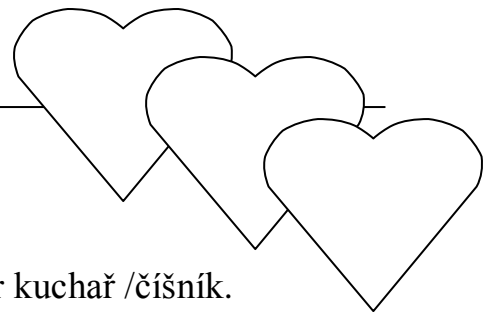
Lev

Budu jezdit do Střední zemědělské školy a střední odborné školy Poděbrady, obor agropodnikání.

Mým největším koníčkem je můj koník Baron a mí přátelé. S Baronkem se vzájemně učíme. Naučila jsem ho už hodně cirkusových kousků jako třeba „úsměv“, pusinku, kleknutí si na jednu nohu, poklonu, lehání a dokonce i vzpínání... Mám ho moc ráda, i když občas zlobí, ale to my všichni ☺

Když ti někdo život ničí, usměj se a dej mu tyčí :)

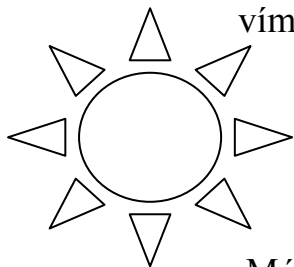

Karina Rudavská (Karuše)

Střelec

Dále budu pokračovat na SOU Horky Nad Jizerou – obor kuchař /číšník. Vaření mě začalo bavit, když mi bylo deset let. Nikdy bych nevěřila tomu, že mě to tak uchvátí. Vždy o víkendu zkusím něco nového. Něco, co není moc náročné a hlavně, aby to nezabíralo moc času. Nejvíce mě asi baví dělat různé saláty. Třeba jenom se zeleninou a nebo s krabími tyčkami... Ten je výborný.! Ale určitě zkusím i něco jiného než jenom lehká jídla. Už jsem třeba zkoušela pečené kuře s pečenými bramborami. A díky tomu, že mě vaření začalo bavit a vím, že bych se v něm mohla být lepší, jsem si vybrala i takovou školu.

Věř, Běž, Dokážeš!!

Martin Šrytr (Máťa)

Střelec

Mým dalším působištěm bude Obchodní akademie v Mladé Boleslavi. Jedním z mých mnoha koníčků je motokros. Závodně se mu věnuji od dvanácti let. Jezdím na motorce Suzuki rm 125 ve třídě MX2. Tento sport mi dává můj oblíbený adrenalin a někdy i strach. Ale pocitu, když se tvrdou dřinou dostáváte blíž a blíž k vrcholu, se málo co vyrovná.

Never back down!

Kateřina Nováková (Hádes)

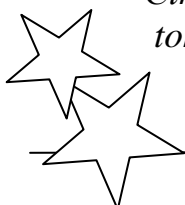
Štír

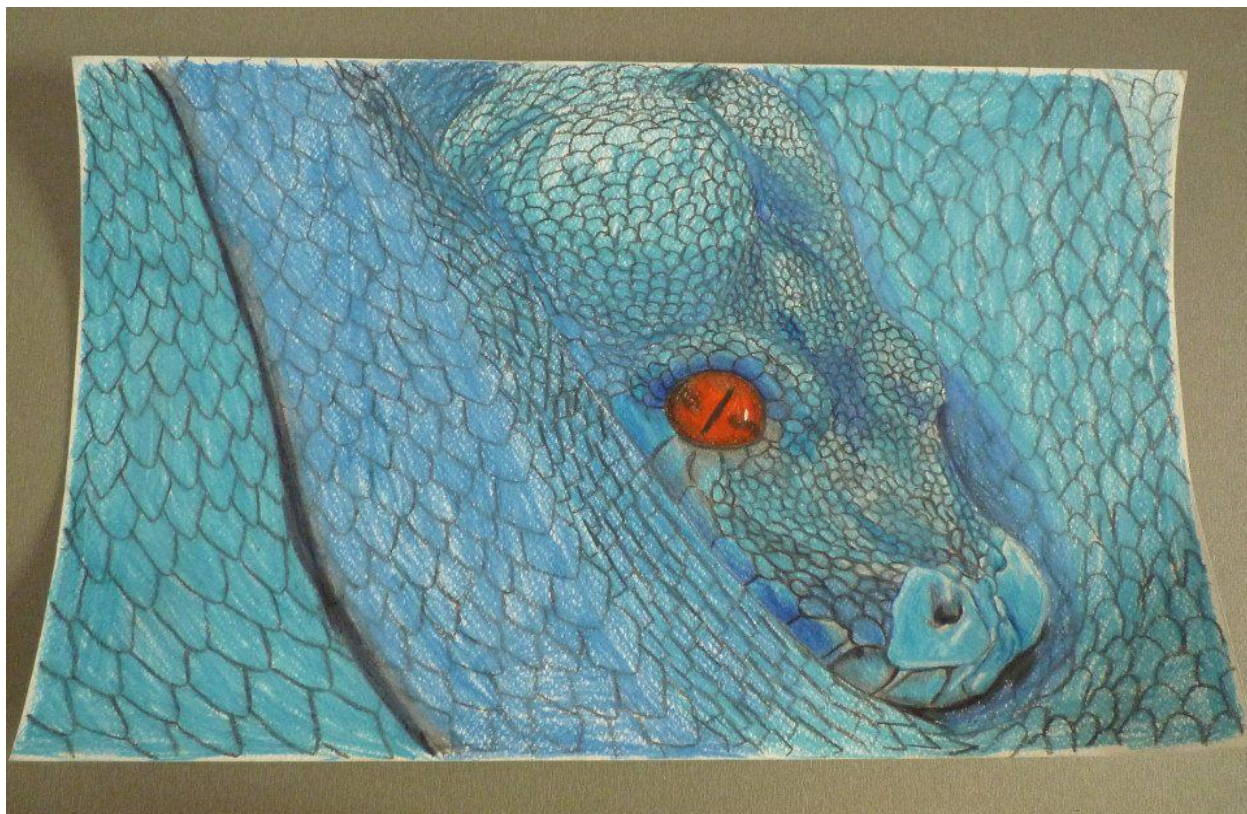
Dále budu pokračovat na Střední průmyslové škole v Mladé B - obor informační technologie.

Mojí zálibou jsou hadi. Jak jsem se k této zálibě vlastně dostala? To sama nevím. Hady jsem měla ráda vždycky. Vzpomínám, jak jsem se školou byla asi ve 3. třídě na exkurzi v ZOO. Jako jediná jsem si tam pochovala dvě malé korálovky - ostatní se báli, mně se líbily. Asi za rok jsem se byla podívat u známého, který choval hady, na jejich krmení. Moje láska k hadům rostla. Když jsem navštívila cirkus nebo ZOO, musela jsem se na ty hady prostě aspoň kouknout. Ale asi tak před třemi roky jsem začala rodiče přemlouvat, abych si mohla koupit aspoň jednoho hada. Byla jsem pro to schopná udělat cokoli! Po dvou letech to rodiče vzdali a já dostala dvě červené užovky- Žofinku a Oskara. Teď je mám skoro devět měsíců a za nic bych je nevyměnila! Navíc mi nedávno Žofinka nechala velmi příjemné překvapení v podobě dvaceti vajec.

Čím míň toho vím, tím víc se učím. Čím víc se učím, tím víc toho vím. Čím víc toho vím, tím víc toho zapomenu. Čím víc toho zapomenu, tím míň toho vím.

Proč se vlastně učím?

Gabriela Koprnická: Modrý had

Karolína Plešingerová: Krajta zelená

Konec krásy *Kateřina Horylová*

Otevřela jsem oči. Ležela jsem v měkké voňavé trávě. Posadila jsem se a rozhlédla okolo sebe. Seděla jsem na louce, okolo mne samé stromy, za mnou bublá voda. Pohlédla jsem na sebe. Bosé nohy jsem měla bílé, místy je zdobily modřiny. Na sobě jsem měla jen slabou noční košilku, která mi sahala sotva ke kolenům. Vtom jsem zaslechla nějaký zvuk. Ohlédla jsem se. U jezírka stálo cosi, co mělo čtyři nohy. Bylo mi to nějaké povědomé, ale nemohla jsem si vzpomenout, jak se to jmenuje. Bylo to docela velké, hnědé, místy bílé skvrny. Srnka! Ano. Po chvíli přiběhlo další stvoření, úplně stejné, jako bylo to první, až na to, že tohle bylo o něco menší. Určitě její potomek. S obdivem jsem na ně hleděla. Stáli u bublajícího jezírka a pili z něj. Občas se o sebe jemně otřeli. V pozadí za nimi svítilo sluníčko. Házelo paprsky na záda těch dvou stvoření. Nádherný pohled. Nic krásnějšího jsem v životě neviděla. A že jsem toho už viděla. BUM! Zazněla rána. Stvoření – tedy srnka – bolestně vyjekla, nebo co to bylo vlastně za zvuk a upadla. Ihned jsem se rozeběhla za ní. Menší stvoření bylo pryč. Jak tady mohlo nechat svou matku? Poklekla jsem k tělu a objevila jsem krvácející ránu. Ale kde se tam vzala? BUM! Další rána. Najednou se mi bílá košilka začala zbarvovat do červené. Páni, to bude něco magického. Ráda bych se taky naučila, jak se mění barvy na oblečení. Ale potom jsem se podívala pořádně. Měla jsem úplně stejnou ránu jako srna. Jenže tohle stvoření pode mnou se svíjelo v bolestech. Já nic necítila. Opravdu *nic*. „Co to...?“ zazněl další zvuk. Lidský hlas. Nechápatě jsem pohlédla na muže, který právě vycházel z lesa. „Co jsi zač?“ položil mi otázku a hleděl na mě vykuleně. „Záříš. Opravdu záříš. Všechno okolo tebe...“ nedopověděl. „Jsem víla.“ odpověděla jsem mu. Zarazil se. „Teď blikáš. Jako vánoční strom,“ vyhrkl najednou. „To proto, žes mě postřelil. Umírám.“ Usmála jsem se na něj. „Omlouvám se,“ slyšela jsem z veliké dálky jeho hlas...

Klíč života *Barbora Ouředníčková*

Myšlenka na smrt. Myšlenka na život. Myšlenka na přežití. Myšlenka na naději. Myšlenka na ... Každý z nás je jedinečný. Každý z nás je jiný, ale přitom jsme tak stejní. Každý z nás přemýšlí o životě, smrti a dalších důležitých věcech. Všichni na takovéhle myšlenky nepřicházejí v tu samou chvíli, v ten samý den, na tom samém místě. Na světě jsou milióny lidí, každý s miliardami myšlenek. Tak se ptám: Co je to vlastně myšlenka? Je to snad iluze, která se znenadání objeví? Nebo snad víze toho, co se nám stane v budoucnosti? Jakási předtucha, která nás žene dál? Nikdo z nás to doopravdy neví.

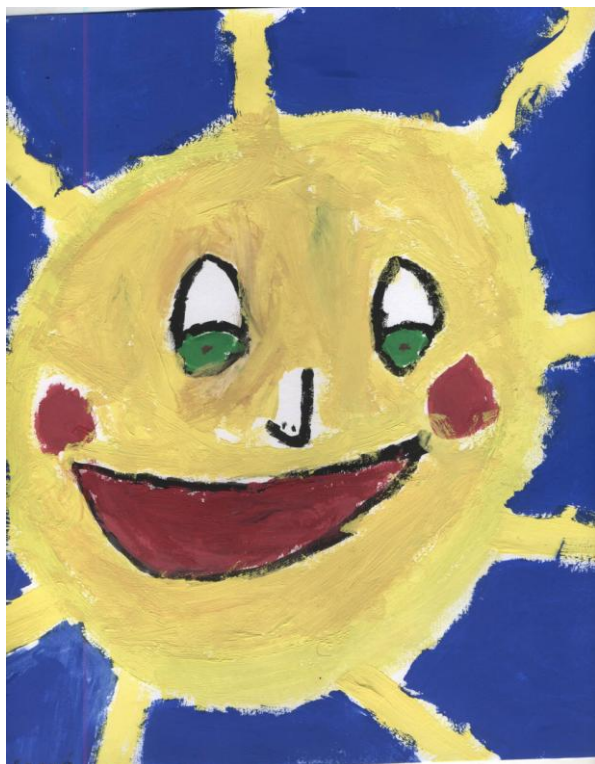
Jedno je ale jisté. Myšlenky nám dávají naději. Jsou druhem poselství, kterých se nikdy nezbavíme. Jsou klíčem vnímání, nadějí a tužeb, které nás doprovázejí celý život ...

Klíč *Martin Tomášů*

Jakou hodnotu má klíč? Na světě jsou stamiliony klíčů a přesto je každý jiný. Jako by měl svou vlastní osobnost. Jeden klíč odemyká třeba dveře od bytu a druhý školní skříňku. Je jedno, jestli je malý, velký, těžký nebo lehký. Každý má svůj úkol. Pomáhat nám lidem. Nebýt klíčů, které často bereme jako samozřejmost, nebýt jejich osobitosti a jedinečnosti, tak bychom si nemohli zamknout dveře od bytu, kolo ve stojanu před obchodem, školní skříňku, kam si často dáváme cenné věci a plně důvěřujeme, že až skříňku otevřeme, věci budou stále na svém místě. A obecně, kdyby nebyly klíče, člověku by se každý den komplikoval život.

Jak jsem se učil plavat *David Bergman*

Už od dětství jsem se bál vody, protože se mě táta pokoušel naučit plavat a až doteď z toho mám děsivé vzpomínky. Po čase se mí rodiče rozvedli a já jsem zůstal sám s mamkou. Plavat mě neučila, protože sama plavat neuměla a dosud neumí. Později mě přihlásila do plaveckého kroužku. Velmi sympatická plavčice paní Cibulková si mě brzy oblíbila a plavat mě naučila. Jak na paní Cibulkovou, tak na plavání mám velice dobré vzpomínky. A za to vděčím hlavně mamce, která mě do kroužku přihlásila.

Západ Slunce

Tomáš Lein

Jednoho dne jsem se koukal na východ slunce. Bylo velice zajímavé, jak se pomalu ukazuje ta velká rudá hvězda a přitom tak malá na modře jasné obloze. Vypadá to velice krásně, když se sluneční svit odráží od hladiny moře. Večer jsem pozoroval západ slunce. Napadlo mě vložit do lahve kus papíru. Na ten kousek papíru jsem napsal AHOJ a udělal z něho ruličku a dal ji lahve. Tu lahev jsem zašpuntoval. Kladu si otázku: Najde ji někdy někdo?

Truhla *Ondřej Kameník*

Jednou jsme uklízeli na půdě nepořádek po předchozích majitelích a narazili jsme na záhadný klíč. Vypadal stejně jako používají na zámku. Vůbec jsme netušili, od čeho může být, proto jsme ho umyli a schovali. Když jsme odklidili poslední zbytky nepotřebných starých věcí, zjistili jsme, že pod tím vším byla ukrytá stará truhla. Byla zamčená. Zkusili jsme ji odemknout klíčem, který jsme našli, a povedlo se! Truhla však byla prázdná. Ale to nevadilo. Truhlu jsme obrousili a zámek, panty a znak jsme natřeli a truhlu si mamka dala do ložnice.

Smutek *Barbora Bláhová*

Seděla jsem na kameni. Ani jsem nedokázala normálně uvažovat. Prostě jsem koukala na líně tekoucí vodu a na oblázky, které se leskly pod hladinou řeky. Vzpomínala jsem, jak se smáli, jak spolu vařili různé experimenty, jak koukali na televizi. Pomalu mi z oka skanula slza. Sakra. Od nehody mých rodičů uběhlo pár měsíců a já se nehnula z bodu mrazu. Chtěla jsem být sama, ale zároveň jsem to všechno potřebovala někomu říct. Říct, jak se cítím, že jsem z toho všeho už unavená... Každý den jsem chodila pozorovat tu vodu, která svobodně tekla dál a dál. Obdivovala jsem ji. Chtěla jsem být taky tak svobodná a o nic se nestarat. Jednoho dne jsem k řece přišla později, slunce už skoro zapadalo. U břehu jsem viděla něco se třpytit. Natáhla jsem se pro to a zjistila, že je to nějaká skleněná láhev. Uvnitř byl pomačkaný kus papíru. Vytáhla jsem ten papír a narovнала ho. Stálo na něm, abych se nevzdávala, neházela život za hlavu a neutápěla se ve vzpomínkách. Rodiče by nechtěli, abych se trápila a neužívala si života. Pozorně jsem si dopis přečetla ještě jednou. Složila jsem ho, strčila zpátky do lahve a pustila po té lesklé, neohrožené vodě. Doufala jsem, že dopis pomůže i někomu jinému. Já jsem si totiž právě uvědomila, že jsem ještě mladá a mám život před sebou. Zvedla jsem se a vydala se do nového života.

Ztracený klíč *Šárka Šemberová*

Co to je? Kde se to tu vzalo? Sebral jsem ze země klíč. Od čeho je? A vlastně, komu patří? Chudák ten, kdo ho ztratil. Rozhlédl jsem se kolem a nikdo nikde. Co teď? Co pak? Co s ním mám dělat? Nechat ho tady a jít dál? Zjistit či je? Nechám to na mamince. Poradila mi. Dones ho na městský úřad. A co s ním pak bude? Najdou mu už majitele? Odpoledne jsem slyšela z rozhlasu zprávu o nalezeném klíči. Snad se někdo přihlásí. Co když není ničí? No, budu doufat, že se vrátí ke svému majiteli.

Vzpomínky *Karolína Plešingerová*

Bylo pozdní odpoledne a já jako obvykle pracovala na zahradě. Náš nově postavený dům obklopovala roštím, keři a vysokou trávou zarostlá zahrada, na které jsme každý den dřeli, abychom docílili vysněného trávníku a vůně čerstvého vzduchu. Dnes jsme pracovali na zahradním jezírku. Bylo plné plevelů, bahna a mrtvých ryb, které se nesly po hladině vody. Nebyl to hezký pohled. Někdy jsem se až bála k jezírku přiblížit, ale musela jsem pomoci. Slunce dnes pralo snad jako nikdy dříve, vítr nefoukal a já se stále dívala na to zanedbané jezírko, ze kterého jsme již vypouštěli vodu. Vtom jsem na dně jezírka něco zahlédla. Krabička. Byla malá, kovová. Vypadala tajemně. Byla zabalená do igelitu tak, aby se k ní nedostala voda. Ležela nehnutě a nenápadně, jako by snad chtěla předstírat, že tam ani není. Neodolala jsem a vytáhla ji. Odraz slunečních paprsků mě na chvíli zcela omámil. Toužila jsem zjistit, co v ní je. Otevřela jsem ji. Byla plná malých popsáných lístečků. Četla jsem si jeden po druhém a žasla. Byly tam sepsané vzpomínky mé babičky, která tu dříve žila. Byla to krabička plná vzpomínek.

S láskou John Klára Podzimková

Víte, co nechápu? Jak ten dopis v lahvi může dojít. Dobře, fajn, pošlu ho po moři, ale snad tam jsou proudy, ne? Anebo se mýlím já? To bych už raději poslala toho vycvičeného holuba nebo mořskou želvu. Zajímalo by mě, jak se můžou tvářit ti, co ten dopis najdou. „Mami! Přišel dopis a opět v lahvi!“ Ups, zapomeňte všechno, co jsem tu psala. Přiznání číslo jedna: i já píšu dopisy. *Drahá Marie, nemůžeš ani tušit, jak mi s Daisy chybíte. Kolem projel snad tucet lodí, ale bohužel ani jedna nezaregistrovala, že na ostrově někdo je. Přísahám, že se domů nějak dostanu. Vlastně ani nevím, jak ti ty dopisy chodí, ale jsem rád, že vy se máte dobře. Najdu si cestu k vám i přes to stupidní moře.*

S láskou John

Díky bohu, že stále žije. Víte, John ztroskotal, když jel za vědou na Havaj. Píšeme si takhle dopisy, ale já se vždycky bojím, že to nedojde mně anebo jemu. Věřte mi, mít toho holuba, tak by mi chudák ty dopisy omlátil o hlavu a dal výpověď. Víte, jak by se nalítal? A tak musím uznat, že láhev je dobrý vynález. Teda pokud vám ji nespolkne velryba.

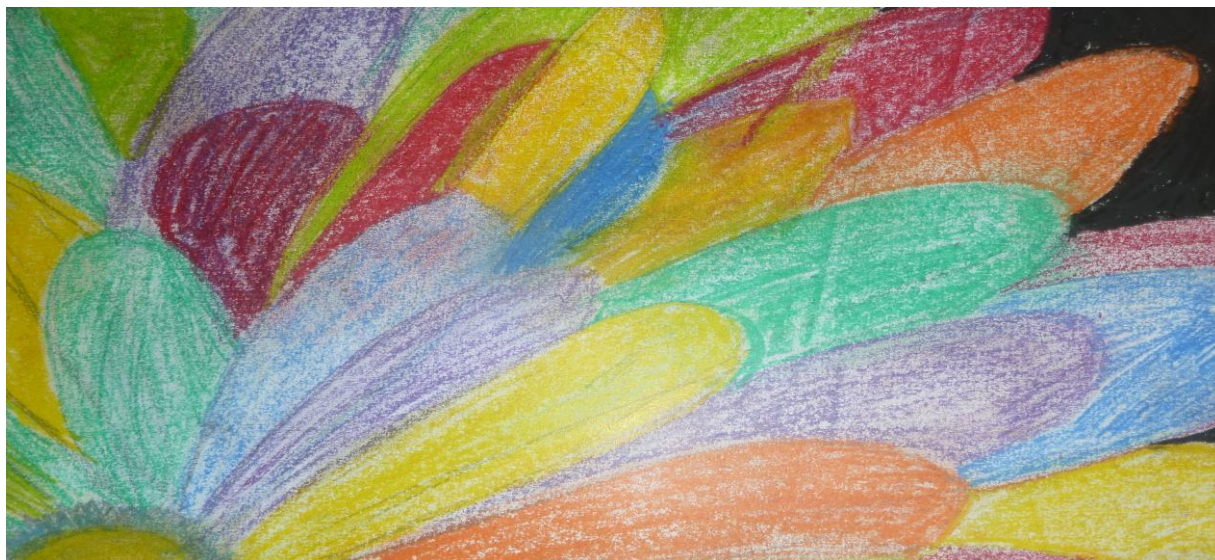
Náhrdelník Adam Syrovátko

V sobotu ráno se naše rodina rozhodla, že je na čase uklidit půdu a zbavit se přebytečných věcí. Otec poté ještě přišel s nápadem, že bychom z té půdy mohli udělat pokoj pro sestru. Po obědě jsme se dostali na půdu. Všude byl prach, saze a použité věci. Pustili jsme se do uklízení. Odsunul jsem dřevěný stůl a spatřil malou... dřevěnou... krabičku. Uchopil jsem ji a otevřel. Uvnitř ležel zlatý, drahokamy posázený náhrdelník. Nevěděl jsem, komu patří a kde se tu vzal, ale jedno mi bylo jasné. Musela to být nějaká rodinná vzácnost. Vzal jsem ho do ruky a prohlížel si ho. Chvilí jsem váhal, jestli o něm mám někomu říct, nebo si ho nechat, ale nakonec jsem to nevydržel a šel jsem za rodiči. Avšak ti nic takového nikdy neviděli. Šel jsem se tedy zeptat babičky a dědy. Ale ani u nich jsem nic nového nezjistil. Zůstalo to tajemstvím.

Vajíčka Katka Nováková

Co si představíte, když se řekne krabička? Většina lidí si představí nějaký dárek. Je jen na nich, jaký to bude. Některé dívky si jistě představí romantickou večeři a chlapce, který si před ni klekne, drží v ruce krabičku s prstýnkem a požádá ji o ruku. Děti vidí stovky malých i velkých krabiček, které jsou plné dárků a jsou jen a jen jejich. Ale nemusí to být ani dárek. Může to být cokoli jiného! Pro jedlíky to může být krabička plná jídla, pro umělce krabička plná barev, pro hamouny krabička plná peněz - jejich peněz.

Konkrétně já si nevybavím dárek. Já si vybavím trochu větší plastovou krabičku, kterou mám teď v teráriu. Vlastně si nevybavím ani tak moc tu krabičku, jako její obsah. Agro perlit? Ne, spíš to druhé - to důležitější. Vajíčka! Dvacet krásných, zatím malých a bílých vajíček, ze kterých se zhruba za šedesát dní vyklubou první háďata. Bohužel ne ze všech.

Maminka *Johana Drahotová*

Když jsem byla malá, dala mi maminka malou modrou krabičku a řekla: „Vždycky když budeš mít tuhle krabičku při sobě, budu tě ochraňovat, ať budeš kdekoliv. Ale tu krabičku můžeš otevřít teprve, až ti bude patnáct let.“ Když mi bylo čtrnáct, moje milovaná maminka umřela. O rok později jsem krabičku otevřela. Byla v ní mapa a náhrdelník. Zeptala jsem se táty, kde najdu místo vyznačené na mapě. Jela jsem na výlet a pak jsem šla pěšky, takže jsem neměla potuchy, kam jdu. Došla jsem k mámině internátu. Poznala jsem ho podle fotek, které mi kdysi ukazovala. To místo mi učarovalo. Něčím mě přitahovalo. Tak dlouho jsem přemýšlela, až jsem požádala o přestup a nastoupila na školu, na níž studovala i maminka. Od té doby jsem měla pocit, jako by se mnou maminka neustále byla. Roky strávené tady byly jedny z mých nejhezčích. Uložily se do mých vzpomínek. A náhrdelník po mamince jsem si vzala na maturitní ples.

V Itálii *Lukáš Svoboda*

Jednoho dne jsme byli na pláži u moře a najednou jsme spatřili zelenou lahev s víčkem a v ní nějaký papír. Rozeběhl jsem se pro ni. Lahev jsem rozbil o kámen a dopis vyndal. Byl napsaný cizím jazykem. Když jsme ho odvezli domů a dali ho přeložit, dozvěděli jsme se, že je to hodně starý papír, i písmo je hodně staré a nikdo ho přeložit neumí. Takže ho nerozluštili. Byl jsem zklamaný. Nikdy jsem se nedozvěděl, co je na něm napsáno. Možná je to tak lepší.

Vyznání *Martin Szabó*

Jednoho dne jsem šel kolem rybníka a vidím tam flašku. Sebral jsem ji ze země, otevřel jsem dopis, ve kterém bylo napsáno: *Na hřebíkách teď klečím, kvůli tvé hebkosti a kráse tu brečím. Líbíš se mi víc a víc, letěl bych s tebou i na Měsíc. Má láska k tobě je tak silná, jak aroma ve skříňkách ... áků po hodině těláku. Samou láskou olizují tvoji kliku vždy po hodině tělocviku. Mé jméno je Jiří Svoboda, moje kladná vlastnost je pohoda. Známe se už spoustu let, líbil ses mi už napohled.... S láskou Jiří Svoboda*

Pro: Martina Szabó Důvod: Nejškoulikatější člověk na světě

Pac a pusu.

Kouzla přece neexistují... *Kateřina Horylová*

Kapky deště mi stékaly z vlasů na mé mrazem ztuhlé tváře. Pod nohama mi křupal čerstvě napadaný sníh. Stáhla jsem si slabou kapuci více do čela a rukávem si otřela nos. Nakopla jsem černý kamínek ležící na zemi přede mnou. Dopadl o metr dál a ztratil se v kanálu. Sehnula jsem se a uchopila rukou hrstku sněhu. Zvedla jsem ruce a sníh z dlaní vyhodila do vzduchu. Jako bílý poprašek se snesl zpátky na zem. Dala jsem se do kroku. Netušila jsem, kam jdu, a bylo mi to úplně jedno. Prostě jsem si akorát potřebovala vyčistit hlavu.

Spatřila jsem nějaký předmět. Ležel na zemi ve sněhu. Sklonila jsem se, abych si ho prohlédla z blízka. Byla to krabička. Měla světlovnice růžovou barvu a navrchu se skvěla bílá mašlička. Rozhlédla jsem se okolo sebe, a když jsem nikoho nespatriła, uchopila jsem krabičku do rukou. Nebyla moc těžká. Hádala jsem, co by v ní asi mohlo být. Možná nějaký krásný prsten s barevným kamínkem. Nebo stříbrné náušnice ve tvaru srdíčka. Byla jsem tak napnutá, že už jsem se nemohla dočkat, a tak jsem ji otevřela...

...a zůstala jsem zírat na obsah té malé krabičky. Na dně ležely tři barevné kuličky – modrá, zelená a žlutá. Vzala jsem jednu a potěžkala ji. Byla vcelku těžká. Pohodila jsem ji v dlani, ale vyklouzla mi. Když dopadla na zem, zasyčelo to. Svrátila jsem čelo. Znovu jsem pohlédla na modrou kuličku na bílém sněhu. Utvářela se kolem ní nepatrná mlha. „Co se to děje?“ pomyslela jsem si. Mlhy přibývalo a stoupala výš a výš, až mě celou obklopila.

Najednou se na ní objevilo modrým písmem: ***Zavři oči a něco si přej. Za tři dny se ti to splní.*** Zamrkla jsem. Stále to tam bylo. Natáhla jsem ruku před sebe a máchla do mlhy. V tu chvíli nápis zmizel a mlha se vypařila.

Zavřela jsem oči. V duchu se mi přehnalas spousta mých snů a přání. Ovšem mé jedno přání bylo vážně velké a přála jsem si to z celého svého srdce. *Chci mít rodinu.* Zašeptala jsem to do vzduchu a otevřela oči. Spatřila jsem pohyb a koukla tím směrem. V domě kousek ode mě se mihla záclona. Někdo mě určitě pozoroval.

Nevěřila jsem, že by se mi to mohlo někdy splnit a nenapadlo mě, co jiného bych si přála. Položila jsem kouzelnou krabičku zpátky do sněhu pro někoho, kdo ji bude potřebovat víc než já.

Prstýnek po babičce *Lucie Nováková*

Jednoho deštivého dne byly bratr a sestra sami doma. Oba rodiče byli totiž v zaměstnání, a tak si děti vymyslely, že si zahrají nějakou hru. Napadla je hra na schovávanou potmě. Domluvily se tak, že bratr bude pikat a jeho o něco mladší sestra Anička se někde schová. Po nějaké chvíli, když Anička nenajde žádné místo, kam by se mohla schovat, napadne ji děsivá skřín v ložnici rodičů. Na nic nečeká a vleze pomalinku do ní. Najednou zničeho nic zahlédne pod skříní malé světýlko. Pořádně se podívá a vidí svítící krabičku... Je vyděšená. Co je to vlastně za krabičku? A co v ní vlastně může být? Je zvědavá. Oteře ji a spatří nádherně zářící prsten. Ano, vždyť patřil její babičce! Doteď si vzpomíná na babiččin roztomilý úsměv, když si občas tenhle nádherný prsten prohlížela na své drobné ruce.

Nový začátek *Barbora Ouředníčková*

Nedávno mi umřela babička. Bylo to pro mě těžké období. Žal nad ztrátou milované osoby. Pocity, které člověka donutí přemýšlet o tom, jestli existuje bůh. Jestli existuje spravedlnost. A teď stojím tady. Vidím zchátralý dům. Vidím květiny. Tolik zvadlých květin. Tráva okolo domu je žlutá, protože ji nikdo dlouhou dobu nekropil. Jako by s babičkou umřel i její dům. Její květiny. Její domov. Vešla jsem do domu. Mým cílem byla půda. Babička si přála, abych tam šla. Zanechala mi dopis, ve kterém bylo napsáno: Můj dům. Půda. Pravá horní polička vlevo. Seděla jsem v křesle a u nohou mi ležela starožitná krabička větších rozměrů. Bála jsem se ji otevřít. Co když v ní bude něco, co se mi nebude líbit? Co když v ní bude něco, co mi převrátí život naruby? Zhluboka jsem se nadechla a odhodlaně otočila klíčkem v zámku. Uchopila jsem ošuntělé víko krabice a se zatajeným dechem jej odklopila. Její obsah mi vyrazil dech. Po tvářích mi začaly téct slzy. Fotky. Fotky celé naší rodiny. Babička s dědečkem. Maminka se svým tatínkem, ještě jako dítě. Babička se mnou. Já s dědečkem. Dědeček s tatínkem... Úplně na dně krabice ležel složený kus papíru. Rychle jsem ho rozložila a začala číst: „*Jestli tohle čteš, už asi nejsem mezi živými. Vím, že je to pro tebe těžké. Zvláště po tom, co nedávno zemřel dědeček. Vím, že se ti zdá, jako by se hroutil celý svět. Ale pamatuj na jedno! Život plyne dál, ať už chceme nebo ne. Život nebere ohledy na naše pocity a na naše přání. Život ti dá jen jediné. Čas.*“ *S láskou Tvá milovaná babička Anna* Popadla jsem krabici a rozběhla se pryč z domu. Pryč od všeho pochmurného. Vstříc mým novým začátkům. Vstříc mému novému životu.

Pozlacená krabička *Martin Purš*

Bylo jaro a u nás se gruntovalo. Já měl zrovna prázdniny, když mě maminka požádala, abych přebral věci na půdě a uklidil ji. Přišel jsem tedy na půdu a začal přebírat. Bylo tam harampádí, co jsme za ten rok nastřádali. Vtom se přede mnou zaleskne pozlacená krabička. Otevřel jsem ji a z té krabičky začala hrát hudba. Spatřil jsem dvě nádherné náušnice. Odnesl jsem je mámě a ta mi řekla, že jsem našel naše dědictví, které táta s mámou hledali celé roky. Jenom si nedokážu vysvětlit, jak to mí rodiče mohli přehlédnout.

Pistole *Martin Šrytr*

Jednoho teplého dne jsem dostal od babičky za úkol uklidit půdu. Uklízel jsem, třídil a vyhazoval věci, které už bylo zbytečné uchovávat. Když jsem se natahoval po poslední krabici, na které byl velký rudý nápis POZOR, váhal jsem, zda ji vyhodit, anebo se do ní podívat. Jako vášnivému dobrodruhovi se mi samozřejmě líbila ta druhá možnost, a tak jsem ji otevřel. Krabice skrývala malou pistoli se třemi náboji na dně. Nevím, a ani možná nechci vědět, proč tam ta pistole byla a kdo ji tam schoval. Ale jedno vím jistě. Nevyhodil jsem ji. Zavřel jsem ji zpět do krabice, kterou jsem schoval na mohutný střešní trám. Bůh ví, jestli nám všem třeba někdy nezachrání život.

Krabička *Jakub Bechyně*

Byl jsem jednou u babičky na půdě. Přehraboval jsem se starým harampádím, když tu najednou odněkud cosi malého vypadlo. Byla to krabička potažená tmavomodrým semišem. Sem tam byla lysá místa. Zvolna jsem krabičku otevřel. Na plyšovém polštářku byl malý prstýnek. Vytáhl jsem ho z krabičky a pomalu jej začal prohlížet. Byl zlatý, s malinkatým rudým kamínkem uprostřed. Mé prsty přešly po jakýchsi písmenech z vnitřní strany. Bylo tam napsáno: „*František z lásky Emě.*“ Vždyť děda se jmenoval Josef. Kdo asi byl ten František? Že by nešťastná láska...?

Děda *Viktorie Kalinová*

Když jsem přišel za školy, viděl jsem maminku v kuchyni. Plakala. Umírá nám děda. V nemocnici nám řekli, že děda dnes ráno zemřel. Maminka začala brečet a tááá se sesunul, jako by omdlel. Říkal jsem si, že už jsem velký kluk, že to vydržím, nebrečet, ale nešlo to. Brečeli jako malé děti. Pro nás byl děda ten, který věděl a znal vše, uměl, co jiní ne, byl hodný a uměl člověka pochopit a pomoci mu. Takový člověk už se nenarodí. Asi měsíc po dědečkově smrti se četla závěť, ve které stálo: „Své dceři Janě Neoralové ponechám svůj dům, statek a okolní pozemky. Svému zeťovi Martinu Neoralovi odkazuji svoje střelecké a rybářské vybavení a vnukovi Janu Neoralovi krabičku uloženou v trezoru.“ Byl jsem trochu překvapen a zároveň nadšený. Co to může být za krabičku? Jeli jsme do dědova domu. Maminka otevřela trezor a podala mi onu krabičku. V tu chvíli mě přepadl strach a nejistota. Ta krabička byla poměrně veliká a celkem i těžká. Sebral jsem odvahu a otevřel ji. Navrchu ležel dopis určený pro mě. Sedl jsem si do kouta a začal číst. „Milý Honzo, až budeš číst tento dopis, již nebudu mezi živými. Asi přemýšlíš, co je v této krabičce, že? Tady je celý můj život. Využij to dobře a svůj prožij naplno jako já. Líbá tě tvůj děda Jan Neoral.“ Měl jsem slzy v očích. Krabička byla opravdu plná dědova života. Na pohřbu jsem se s dědou rozloučil a v duchu jsem mu děkoval za onu vzácnou krabičku.

Můj klíč *Karolína Staňková*

„Kde je? Sakra!“ vztekala jsem se a kopala do věcí kolem sebe. „Mami, opět nemohu najít klíč.“ křikla jsem ze dveří, aby mě mamka slyšela. „Jaký klíč?“ křikla nazpět. „Od baráku, copak mám i jiné klíče?“ protočila jsem oči. „Kam sis ho dala, tak tam ho máš,“ slyšela jsem ještě maminčin hlas, než jsem práskla s dveřmi. „Jo, to bych bez tebe nevěděla,“ šeptla jsem a opět se dala do hledání. Přemýšlela jsem, kam jsem ho včera mohla dát, ale nemohla jsem si vzpomenout. Opět jsem chtěla kopnout do svého huňatého médi, který ležel na zemi, ale pod stolem se najednou něco zalesklo. Sehnula jsem se a z hromady popsaných papírů jsem vytáhla tu lesklou věc. „Můj klíč.“ vyskočila jsem, až se pod mnou vahou pohnula zem a já dopadla na zadek. Ale to mi byla jedno, protože svou hledanou věc jsem našla.

Vzpomínky *Martin Szabó*

Mám malý klíč. Klíč, který mám už od prvního stupně z bývalé školy. Je to klíč, co s sebou nese spoustu vzpomínek. Vzpomínek od první do deváté třídy. Kvůli vzpomínkám, co jsou ukryty v tomto klíči, jej nikdy nevyměním a nebudu používat nikdy jiný. Vždy budu mít jenom tenhle klíč. Pro mnoho lidí to bude hloupé, ale pro mě ne. Ten klíč pro mě znamená desítky zážitků s mými kamarády, ať už to je pozdní příchod do školy, odcházení ze školy dříve, protože se mi udělalo špatně, tlačení se v šatnách, boj o to, kdo půjde dřív domů, pózování a mnoho dalších věcí. Zkrátka tento klíč pro mě znamená mnoho a nikdy ho nikomu nedám. Každý klíč je vzpomínkou. Já svoji vzpomínku mám. A co vy?

Krabička *Gabriela Koprnická*

Obyčejná krabička. Může být malá, velká a může mít různý tvar. S krabičkami se setkáváme pořád, ať už doma nebo v obchodě, ve škole. Vždy mají nějaké využití. Kdyby neexistovaly, neměli bychom spoustu věcí kam dát a možná bychom museli některé věci vyhodit. Ale krabice nevyužíváme jen na ukládání věcí. Jsou užitečné i na balení dárků nebo na šperky. Ty balíme do krásných malých zdobených krabiček, aby se nezničily. I když jsou krabičky tak „nenápadné,“ neustále je používáme na různé věci.

Panenky *Karina Rudavská*

Už je to hodně dávno, ale pořád na to vzpomínám. Bylo mi asi osm let. Hrozně jsem měla ráda staré věci. Dodnes je sbírám. Vždy přes prázdniny mě hlídala babička. Jednoho dne, když rodiče odjeli, šla mi babička uvařit čaj a dala k tomu pár sušenek... Já jsem šla zatím do pokojíku, protože jsem hledala babiččinu oblíbenou panenku, kterou má od dětství. Jenomže jsem ji nemohla najít, a tak jsem se šla podívat, jestli ji maminka neodnesla na půdu. Vyšla jsem vysoké schody a začala hledat. A jak jsem tak hledala, našla jsem jen jeden zajímavý klíč. Ano, klíč... A tak jsem hledala dál s klíčem v ruce a najednou jsem spatřila obrovskou hnědou truhlu. Zkusila jsem, jestli se do zámku truhly ten klíč vejde. Opatrně jsem klíč strčila do klíčové dírky a otočila jím. Pomalu jsem tu truhlu otevřela... A potom jsem se trochu zarazila. Truhla byla plná starých panenek! Běžela jsem dolů za babičkou a volala jsem, že jí potřebuji něco ukázat. A tak babička šla a já jsem jí ukázala tu truhlu. Babičce ukápló pár slziček. A já jsem věděla, proč. Panenky jí připomněly dětství. Myslela si, že jsou ztracené, a já jsem jí je dnes opět našla...

Vzpomínky *Martin Szabó*

Mám malý klíč. Klíč, který mám už od prvního stupně z bývalé školy. Je to klíč, co s sebou nese spoustu vzpomínek. Vzpomínek od první do deváté třídy. Kvůli vzpomínkám, co jsou ukryty v tomto klíči, jej nikdy nevyměním a nebudu používat nikdy jiný. Vždy budu mít jenom tenhle klíč. Pro mnoho lidí to bude hloupé, ale pro mě ne. Ten klíč pro mě znamená desítky zážitků s mými kamarády, až už to je pozdní příchod do školy, odcházení ze školy dříve, protože se mi udělalo špatně, tlačení se v šatnách, boj o to, kdo půjde dřív domů, pózování a mnoho dalších věcí. Zkrátka tento klíč pro mě znamená mnoho a nikdy ho nikomu nedám. Každý klíč je vzpomínkou. Já svoji vzpomínku mám. A co vy?

Nevím *Kristýna Rysová*

Klíč. Malý železný klíč. Od čeho asi může být? Držím ho v ruce, ale nevím, co může odemknout. Našla jsem ho ve skříni po babičce. K čemu asi ten klíč je? Nemůžeme na to přijít. Prohledali jsme celý dům, všechny zámky jsme vyzkoušeli, ale nikam nepasuje. Je to snad klíč od nějakého tajného pokoje, trezoru či nějaké šperkovnice? Co když je to klíč k ukrytému pokladu? To asi nikdy nezjistím. Je to jen na mé fantazii. Můžu si jen představovat, k čemu asi může patřit.

Nejcennější klíč *Kateřina Adamová*

Nejcennější klíč je ten k srdci. Když nám ho někdo dá, dá nám ho proto, že je nejcennější. A my bychom ho měli ochraňovat a neničit.

Ztracený klíč *Daniel Šouta*

Jedno pondělí jsem šel ze školy domů a u kanálu jsem našel starý klíč. Nevěděl jsem, od čeho je a ani čím by mohl být. Šel jsem tedy za babičkou, a tak různě jsem se vyptával. Babička také vůbec nevěděla. Obcházel jsem dům po domu a ptal jsem se, jestli klíč není náhodou někoho ze sousedů. Od čeho by ten klíč mohl být? Nic jsem nenašel. Napadla mě ještě prababička. Zajel jsem k ní na kole. Prababička mě přivítala s úsměvem. Ihned jsem běžel na zahradu, abych se přesvědčil, jestli se nehodí k některé zahradní boudě. Obešel jsem každou, ale nic. Zbývala poslední. Držel jsem si palce, aby to byla ona. Pomalu jsem zastrčil klíč do zámku a otáčel jím. Potom se ozvalo cvak. Dveře se otevřely. Chatrč byla plná starých věcí. Byl jsem rád, že starý klíč nemusím jen tak někam zahodit.

Zlatá krabička *Sandra Kalenská*

Nikdy by mě nenapadlo, co může naše půda skrývat. Jednou, když jsme si se sourozenci hráli na schovávanou, na mě něco spadlo. Z papírové ošuntělé krabice jsem vytáhla krásnou pozlacenou krabičku, která po otevření hrála. Její melodie se nesla po celé půdě, a tak mě vypátrala i moje sestra a spolu jsme šly krabičku ukázat mamince. Maminka nám vysvětlila, že krabička patřila naší prababičce a díky ní je tu pořád s námi. Teď si tak říkám, ještě že jsem překonala strach ze tmy.

Dívka *Lucie Nováková*

Je slunečný májový den, den lásky a štěstí. Den, kdy slunce svítí, moře šumí, ptáci zpívají. Nejkrásnější okamžik byl, když chlapec uviděl na kraji pláže ležící dívku. Držela v ruce starodávnou lahev. Chlapec se lekl. Dívka nevnímala, oči měla zavřené. Chlapec vzal lahev do rukou a vyndal z ní dopis. Rozvinul roličku papíru a začal číst. „*Mladík, který toto právě čte, je ten, co získal mé srdce, co získal mou lásku, mé štěstí, co získal mě celou. Je to chlapec, pro kterého budu žít věčně, budu mu věrná, budu mu naslouchat a pomáhat mu v dobrém i ve zlém.*“ Chlapec nevěděl, co dělat. Strašně se zalekl. A dívka pomalu otevírá oči a přibližuje se k chlapci. Říká mu: „Ano, jsi ten pravý.“ A začíná ho jemně líbat na jeho rty.

Tabule *Kláruš Podzimková*

Napadlo vás někdy, co může pro žáka znamenat školní tabule? Ta touha vzít křídlo a jenom tak si čmárat? Po tom touží každý. Určitě všichni drželi křídlo, no vlastně u mladších dětí si nejsem jistá. Teď krásné černé tabule nahradily počítače a "interaktivky". Ještě naposledy bych chtěla popsat celou tabuli hesly, která znám a rozšifruji jenom já a která pro mě znamenají životní styl. Tabule do třídy prostě patří, ať si každý myslí, co chce.

HRADEC KRÁLOVÉ - ODJEZD 17:25, PARDUBICE - PŘÍJEZD ODLOŽEN NA NEURČITO *Jakub Bechyně*

Je podvečer, čtrnáctého listopadu. Píše se rok 1960. Ve stanici Hradec Králové se připravuje lokomotiva řady 354.7 k odjezdu s vlakem číslo 608 do Pardubic. Vlak už měl být dávno na cestě, ale kvůli protijedoucímu vlaku je zpožděn o sedm minut. Tou dobou už z opačného konce dávno vyjel motorový vlak tažený „stojednatřicítkou“, který míří do Hradce.

My se teď přesuneme do stanice Stéblová. Je to středně velká stanice přibližně ve středu trati z Hradce Králové do Pardubic. Když hodiny ukazovaly za pět minut tři čtvrtě na šest, přijel na první kolej osobní vlak od Hradce. Tou dobou byl motorák dávno za Rosicemi a blížil se ke Stéblové. Už je dávno tma. Hustá mlha jakoby byla symbolem následujících událostí. Z posledního vozu vystoupil průvodčí, který v domnění, že viděl signál výpravčího, křikl dopředu: Odjezd! Vlakvedoucí totéž zavolal na strojvedoucího. Ten bohužel také uposlechl příkazu. Lokomotiva pomalu začala vypouštět oblaka páry a dýmu do šedé mlhy a vlak, který měl čekat ve stanici, se dal do pohybu. Nikdo si ani nevšiml, že rameno návěstidla je dole a svítí znamení stůj! Výhybku, která byla postavena do odbočky, vlak takzvaně říznul. Tou dobou už vyběhl výpravčí, který se vlak snažil zastavit. Bohužel se mu to nepovedlo. Všem na stanici je teď jasné, co se za pár vteřin stane.

Paprsky světla parní lokomotivy pozvolna rozrážejí mlhu. Strojvedoucí si najednou všimne malých světylek proti svému vlaku. Hlavou mu bleskne číslo: šest set padesát tři. Číslo vlaku, se kterým se měl křížovat. Okamžitě spustí nouzovou brzdu. Bohužel. Rozjetý vlak se už nedaří zastavit. Oba vlaky se k sobě neodvratně přibližují. Jen vyděšené obličej obou strojvedoucích, hrůzou zrychlený tep... Ozve se ohlušující náraz. Syčení páry, skřípění železa. Protijedoucí motorový vlak je doslova srolován jako víčko krabičky od sardinek. Posádka parní lokomotivy naneštěstí shodí žhavé uhlí z topeniště na rošt. Přesně podle předpisů, ale rozlitá nafta ze zdemolovaného motoráku se mocně vznítí a z nehody se stává ohnivě peklo. Ozývá se křik a sténání přeživších pasažérů. Od nedaleké silnice sem přibíhají lidé, kteří se snaží jakýmkoli způsobem pomoci. Po čase přijíždějí i sanitky, které rozvázejí zraněné do okolních nemocnic. Místem nehody se line pach pálicích se těl obětí, které se z hořícího vaku nedostaly. Plameny svítí do temné noci. Do tmy, která se stala svědkem té nejhorší nehody v dějinách českých železnic.

Až druhý den slunce odhalilo následky nehody. Z motorového vozu zbyl jen popel a pokroucený rám, ve kterém byly zaklíněny zbytky spálených těl nevinných obětí. Počet mrtvých se pomalu vyšplhal až na číslo sto osmáct. Tajemství příčiny údajného signálu výpravčího se nikdy neobjasnilo. Na této železniční trati zůstalo sto osmáct lidí, kteří už nikdy nedojedou. *(Ilustrace: Karolína Plešingerová)*

Naše přátelství *Michaela Žižková*

Nevím, jestli můžu říct, že se těším na střední, protože s touhle třídou jsem toho plno zažila a bojím se, že se se svými spolužáky už nebudu stýkat a že na sebe zapomeneme. Samozřejmě jsme měli i chvíle, kdy jsme se všichni rozhádali. Třeba když jsme měli v sedmé třídě společné vaření a pekli jsme si buřty, které jedna skupinka opékala a spálila. Nebo teď, v deváté třídě, na školním výletě. Poslední den jsme na sebe křičeli celý večer jen kvůli tomu, že jsme se provokovali. Byly i další hádky, ale důležitější je, že se dokážeme usmířit, že stojíme při sobě, když jde do tuhého. Když jsem loni byla ke konci školního roku v nemocnici s obrnou, celá třída pro mě udělala fotku s nápisem „Máme tě rádi, Míšo“. To je to opravdové přátelství, držet při sobě!

Konec . . .

Tereza Zítková

Konec roku se k nám plíží,
prázdniny se rázem blíží.
Někdo se tu stále snaží,
jiní to už dávno vzdali.

Učící se dětičky,
zaslouží si jedničky.
Lemplové maj zase kuli,
očíma pak divně koulí.

Prvňáci mají rok za sebou,
deváťáci nový před sebou.
To my jsme ta devítka,
je to zvláštní povídka.

Rozejdem se za svým snem,
každý s dobrým úmyslem.
Zvědaví jsme, to se ví,
budem v novém prostředí.

Učitelům pokoj dáme,
nebojte se, na to máme!
Loučíme se s vámi, spolu,
opouštíme tuto školu.

Loučíme se neradi . . .

. . . s paní učitelkou

Mirkou Cindrovou

Každý má nějaké začátky. A zrovna my je prožívali s paní učitelkou Cindrovou. Asi nikdy nezapomeneme na to, jak nás 1. září roku 2004 přivítala na školním dvoře a na krk nám navlékla šňůrku se symbolem naší třídy, což byla malá červená beruška. A tím to všechno začalo. Začátky byly těžké, konce ještě těžší, ale to nebudeme předbíhat. Abeceda, násobilka. To nám dalo zabrat! Ale s její pomocí jsme to vždy zvládli. Chtěli bychom jí poděkovat za vše, co nás naučila a co nám dala do života. Vzpomínáme na výlety, exkurze, školy v přírodě a všechny krásné zážitky s ní. Budeme vzpomínat na její smích a vyprávění.

Děkujeme a s pozdravem navždy vaše

Berušky

. . . s paní učitelkou

Ingrid Mendlíkovou

Školní rok končí a my se musíme rozloučit se školou, s kamarády a hlavně s učiteli. Největší díky patří paní učitelce Mendlíkové. Za její trpělivost, vtipkování a hlavně pomoc, kterou dávala nám všem. Navždy budeme vzpomínat na její výklady při dějepisu, českém jazyku . . . Navždy budeme vzpomínat na to, jak obracela oči, když už prostě nechápala, jak jsme co udělali a jak jsme mohli dokázat něco, co nikdy nedávalo smysl. Ale hlavně budeme vzpomínat na to, co nás naučila. Nejen učivo, ale dávala nám také rady do života. Rady, které jsou cennější než všechno zlato na světě. Budeme jí přát hodně štěstí, trpělivosti a hlavně pevné nervy s budoucími žáky této školy.

DĚKUJEME! Vaše devátá třída.

Rozhovor s paní učitelkou Ingrid Mendlíkovou

Paní učitelko, jak na nás jako na třídu budete vzpomínat?

Jako na bezva třídu, kam jsem chodila učit velice ráda a kde jsme se často společně zasmáli. Jako na třídu, kde byla spousta ochotných a pracovitých žáků, kde bylo několik žáků se zajímavými zálibami a od nichž jsem se něco nového dozvěděla, jako na třídu, kde byli někteří žáci šikovní na počítače a od nichž jsem se opět, jako od těch předchozích, něco přiučila, jako na třídu, která umí držet pohromadě a která se umí společně bavit a společně se pro něco nadchnout. Byli jste třídou, která myslela na své spolužáky a dokázali jste udělat druhým radost, pokud byli v nějaké tíživé situaci. A také jako na třídu, která, dá-li se to tak říct, souzněla s učiteli. Myslím tím, že na vás bylo znát, že učitele tzv. berete, dokonce máte většinu v oblíbenosti, a i vy jste určitě museli poznat, že to s vámi myslíme dobře a že vás máme rádi.

Vzpomenete si na nás třeba za pár let?

Určitě. Někdy se po delší době vzpomínky odsunou kamsi do pozadí a pak vám najednou v určitém okamžiku vytanou na mysl. A spousta mých bývalých žáků se ke mně hlásí ještě po letech, s mnohými se potkávám v jejich zaměstnání, mnozí se přicházejí podívat sem do školy, některé z nich dodnes pravidelně vídám jednou za rok na Velikonoční pondělí. Doufám, že podobně tomu bude i u vás.

Jak byste popsala naši třídu jedním slovem?

Pohodová.

Chtěla byste nás mít ještě další roky, nebo si od nás ráda odpočnete?

S každou třídou se nerada loučím a chtěla bych s ní pokračovat - snad donekonečna.

Vždy, když nějaká moje třída vychází, mám pocit, že bych potřebovala ještě alespoň rok či dva, abych jim mohla ještě říct to či ono, abych jim ještě mohla předčítat z dalších a dalších knih a seznamovat je s novinkami naší současné literatury, abych jim mohla promítnout spoustu krásných českých filmů zachycujících běh dějin a „slasti a strasti“ života.

Jste spokojená s celkovými výsledky naší třídy?

Ano, jsem. Při prohlížení fotek teď ke konci roku jsem si uvědomila, jak jste od šesté třídy, kdy jsem vás dostala na starost, vyrostli a vyspěli. A uvědomila jsem si, co všechno jste se za ty čtyři roky naučili, v čem jste se zdokonalili, v čem vynikáte. Není až tak důležité, jaké kdo měl známky, ale to, jak se dokážete postavit k práci, jak se chováte k sobě navzájem, ke svým rodičům, k dospělým. Víím, že jste ve věku, kdy si tohle všechno ještě nemůžete uvědomovat, ale věřím tomu, že vaši rodiče a snad i my ve škole jsme vám dali dobrý základ do života.

Na co budete nejvíce vzpomínat?

Na spoustu věcí. Na výtety, obzvláště na ten ten letošní, kdy jsme se topili v dešti, na různé exkurze, kterých jsme za tu dobu společně absolvovali mnoho, ale i na obyčejné všední dny. Dodnes se občas zasměju, když si vzpomenu, jak jste soutěžili a hráli scénky na Školništi. Ještě dlouho si budu pamatovat Martina, který v rámci boje o soutěžní body předvedl téměř striptýz a pak předváděl jízdu na motorce, Karolínu, která si oblékla podprsenky spolužaček, Katku, která na sobě měla, až na malé drobnosti, snad jen ten batoh. Budu vzpomínat na vánoční scénky Jakuba, Katky, Davida a Adama, při nichž jsme se popadali za břicha. Nezapomenutelné je i to, jak jste asi v sedmé třídě hráli výjevy z českých legend a pověstí. Ještě dlouho se budu bavit tím, jak Martin Purš při hodině češtiny téměř zbavil Adélu spodního

Nebudou vám, po čtyřech letech práce, chybět členové Školáka?

Budou. A moc! Za ty čtyři roky odvedli všichni obrovský kus práce. Když začínali, všechno se učili za běhu, praxí. Zpočátku jsem jim musela články vracet k úpravě či přepracování, nedodržovali termíny, odevzdávali práce neúplné, mnohdy plné chyb. A jak šel čas, postupně se lepšili. A v osmičce a teď v devítce stačilo říct a článek nebo anketka byly na světě, přepsané, odevzdané na “flešce.” Jen zkopírovat. A z některých se během těch let stali dokonce “spisovatelé”, na jejichž práci jsem se už dopředu těšila. Ostatně, sami jste se mohli přesvědčit, jak píše povídky třeba Katka (Horalka), romantické příběhy a zamyšlení beroucí za srdce Barča (BarusQa), jak poutavě umí zpracovat vážná témata Katka “od hadů” nebo napsat napínavý a jímavý příběh Kuba “od mašinek.” ☺☺☺ Všem chci moc poděkovat za spolupráci, za nadšení, s kterým pracovali, a za ochotu a vstřícnost.

prádla, jak při focení Bobíka dělala Karina motorku a Sandra jezdce. A musím říct, že občas mě někteří z vás pobavili, aniž by to měli v úmyslu. Mám na mysli chvíle, kdy jsem opravovala vaše písemky z dějepisu či literatury. Bezva hodiny byly i ty, kdy jsme se výchově ke zdraví učili dávat první pomoc nebo si zkoušeli pocity nevidomých a chodili po škole se zavázanýma očima.

A určitě si budu připomínat páci na věch těch projektech, které jsme spolu absolvovali, ať už to bylo Starověké Řecko, Knižní veletrh nebo Pojďte s námi do pohádky a další. A ještě nesmím zapomenout poděkovat vám za účast v dlouhodobých projektech jako je Krokus, kdy jste připravovali program pro své mladší spolužáky, či Lidice pro 21. století, nebo Vánoční sbírka pro děti z dětského domova, jejíž organizace jste se každoročně ujali. ...

Paní učitelko, co byste nám chtěla popřát “na odchodnou”?

Přeji vám abyste byli šťastní. To znamená zdraví a spokojení, aby byli zdraví a v pohodě všichni kolem vás, aby se vám líbilo a dařilo ve školách a učilištích, do nichž nastoupíte po prázdninách a aby vás zvolený obor bavil. A následně abyste si vybrali a sehnali zaměstnání, kam budete rádi chodit. Přeju vám, abyste se mohli nadále věnovat svým zálibám a rozvíjet je. Obohacují život a v krušných chvílích, které život občas přinese, pomáhají překlenout těžká životní období. Přeju vám, abyste poznali nové kamarády a získali super přátele, abyste dobře vycházeli s rodiči, protože oni jsou a vždy budou vaše jistota, jsou a budou těmi, kteří vás mají rádi u udělají pro vás i nemožné. A take vám přeju, abyste v životě poznali opravdovou lásku a potkali toho pravého, tu pravou. A doufám, že až se budete vdávat či ženit, že mi dáte vědět. Držím vám palce!

Mé vzpomínky

Na koho budu vzpomínat? Určitě na naši paní učitelku třídni – Ingrid Mendlíkovou. Na to, jak se s námi trápila. Obdivuji její trpělivost. Kdybych byla na jejím místě, asi bych už pár jedinců vyhodila z okna! (smích). Také budu vzpomínat na pana učitele Kužela, se kterým jsme zažili plno legrace o tělocvik a zeměpisu. Na paní učitelku Konývkovou, která se nás pokoušela naučit rovnice, ale nám to pořád nelezlo do hlavy. Na paní učitelku Nocarovou, která mě prováděla chipsem. Na paná učitelku Němečkovou, kterou jsem sice měla jen jeden rok na tělocvik, ale i za tu krátkou chvíli mi přirostla k srdci. Budu také vzpomínat na paní učitelku Nechanskou, kterou jsme měli v 6. a 7. třídě na angličtinu a zeměpis, a kterou jsem měla strašně ráda. Budu vzpomínat samozřejmě i na všechny ostatní učitele, kteří mě trápili svými písečkami. Vzpomínky na pana ředitele, který nás doprovázel na zápasy ve fotbale, povzbuzoval nás a radil, co máme dělat, budou stále živé. Vzpomínám na pana učitele Grindla, u kterého jsme se museli postavit a na prstech vypočítávat chemické koncovky. Samozřejmě budu vzpomínat na naši celou třídu, se kterou jsem strávila krásných devět let. Tyto všechny vzpomínky zůstanou v mé mysli ještě dlouhou dobu... K. Horylová

Asi nejvíce budu vzpomínat na učitele. Oni byli totiž těmi, kdo mě provázeli celých devět let. Dovedli mě naučit to, na co bych sám určitě nepřišel. Naučili mě číst, psát, počítat, naši národní historii a noho dalšího. Často to nebývalo lehké, ale vše se dalo zvládnout. Teď stojíme na prahu nového života a netušených možností. Co nás tam asi čeká, to zatím nikdo neví. J. Bechyně

Na školu budu vzpomínat převážně v dobrém. Prožila jsem tady toho hodně... Mám dobré i špatné zážitky, ale i přesto se mi bude určitě stýskat. Nejvíce se mi bude stýskat po paní učitelce Karnové, Mendlíkové a po panu učiteli Kuželovi... Ze spolužáků se mi bude stýskat skoro po všech. :) K. Adamová

Na co budu vzpomínat? Nejvíce asi na lyžák a na přestávky, o kterých jsem dopisovali úkoly. Na kamarády ze kterých jsem měla bolení břicha kvůli záchvatům smíchu. J. Drahotová

Často budu vzpomínat na přestávky a čas strávený u oběda, kde se díky neustálému smíchu snad nikdy pořádně nenajím. Budu vzpomínat na hodiny s nenahraditelnými učiteli, možná si však někdy připomenu i slabé stránky tohoto času. Na hádky. Na ty se však pokusím vzpomínat co nejméně. Budu vzpomínat na školní výlety a to obzvlášť na letošní, který mě skutečně překvapil. Vše, a to i s těmi stinnými stránkami, mi bude chybět. Asi nejvíce budu vzpomínat na učitele z druhého stupně. A naši paní učitelku třídní I. Mendlíkovou, ale i na paní učitelku Konývkovou a další. Na hodiny plné smíchu a panem učitelem Kuželem, který má strach z hadů. Na hodiny angličtiny s paní učitelkou Dajčovou. No prostě na naše většinou zábavné hodiny se skvělými učiteli.

K. Plešingerová

Budu nejvíce vzpomínat na naše přestávky a hodiny plné legrace, respektive tu legraci zařídili Šousta a Sžábo. Nejvíce se mi nelíbilo v matematice, konkrétně učivo o geometrii, bylo to nudné a těžké, ale byla to povinnost se to učit. Mám rád hodně učitelů, jeden z nich je pan učitel Kužel, má velký smysl pro humor, je s ním každou hodinu sranda a také nás dost naučil. To samé paní učitelka Mendlíková a Konývková. Když se na nás učitelé zlobí, svým způsobem to vlastně myslí dobře. Nejvíce budu vzpomínat také na hodiny s naší paní učitelkou Mendlíkovou, která se s námi uměla bavit.

T. Lein

Určitě budu vzpomínat na naše třídní učitelky, myslím tím paní učitelku Cindrovou a paní učitelku Mendlíkovou. Budu vzpomínat na to, jak nás učily, tedy se o to snažily, a také se jim to povedlo. Určitě na ně nezapomenu.

O. Kameník

Je to tady. Už to končí... Začíná léto, dostaneme vysvědčení a už nikdy se nevrátíme do našich školních lavic. Nejvíce budu vzpomínat na učitele. Na paní učitelku Mendlíkovou, Konývkovou, Karnovou... Na pana učitele Kužela a taky na pana školníka :D Vzpomínat budu v dobrém, ale i ve zlém. Přece jen, někdy to nebylo tak lehké, jak se zdálo. Někdy něco nevyšlo tak, jak jsem si to představovala, ale v této škole jsem prožila devět let svého života a na to se nezapomíná...

B. Ouředníčková

Tato škola mi bude chybět, neboť jsem si na ni zvykl a mám odtud velmi dobré zážitky. Také nezapomenu na své kamarády, se kterými jsem někdy otravoval místní učitele. Na tuto školu budu vzpomínat v dobrém a budu vděčný učitelům, kteří mě kdy učili. A. Srovátko

Na tuhle školu budu ráda vzpomínat. Jako na učitelku budu vzpomínat na paní učitelku Karnovou, která nás dokáže vždy rozesmát. A také na paní učitelku Mendlíkovou. S tou mě nejvíce bavily hodiny němčiny. Jinak budu vzpomínat i na kamarády. Na některé více, na některé méně. K. Rysová

Mé vzpomínky na tuto školu budou jenom kladné, protože jsem se snadno začlenil do kolektivu a užil si šíleně moc srandy se Šrýťou, Puršem, Dáňou, Pomelem a Kačirkem. Sice jsem tu byl jen půl roku, ale bylo to tu celkem fajn. Mártý Szabó

Na všechny učitele budu vzpomínat určitě v dobrém. Nejvíce na naši třídní paní učitelku Mendlíkovou, která se nás snažila „vychovat“ a naučit co nejvíce věcí. Tím bych chtěla poděkovat i všem ostatním učitelům za to, co nás za těch devět let naučili, ikdyž to s námi určitě nebylo jednoduché. G. Koprnická

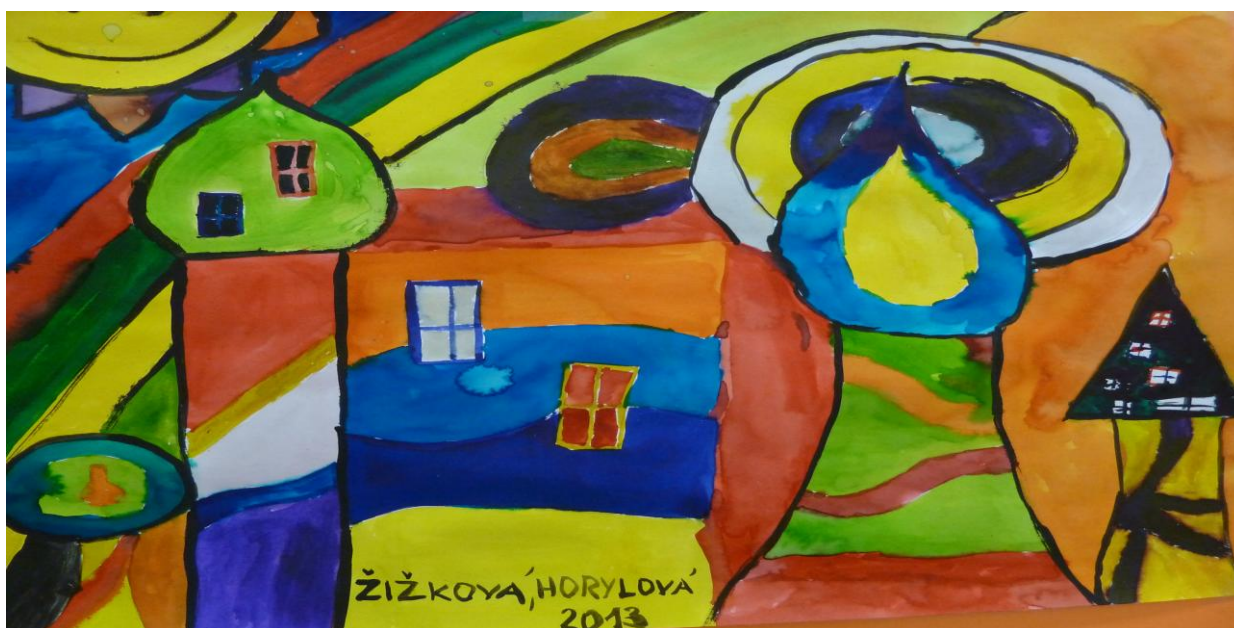
Na co budu vzpomínat? Určitě budu vzpomínat na to, jak jsem paní učitelce Konývkové zalévala květiny. To mi bude určitě chybět. Také mi budou chybět přátelé ze 7. a 8. třídy a také z mé milované 9. třídy. Nebo na to, jak se s námi paní učitelka Konývková při matematice smála. K. Rudavská

Všichni učitelé z této školy mi budou chybět. Moji nejoblíbenější jsou však paní učitelka Mendlíková, Konývková, Budínová, Švábková, pan učitel Kužel a pan ředitel. Za vše vám moc děkuji. M. Šrytr

Na většinu učitelů budu vzpomínat v dobrém. V dobrém budu vzpomínat také na pana učitele Grindla a paní učitelku Nechanskou. D. Bergman

Na všechny učitele budu vzpomínat v dobrém. Hlavně na pana učitele Kužela a pana ředitele. L. Svoboda

Nejvíce budu vzpomínat na paní učitelku Mendlíkovou, která mě hodně naučila, jak z dějepisu, tak i z češtiny, kterou tak moc nesnáším. Dále budu vzpomínat na paní učitelku Konývkovou, která to s námi tak dlouho vydržela. M. Purš

Vzpomínat budu určitě ráda. Nejvíce asi na zážitky z výletů a exkurzí a na „vytlemené“ dny plné zábavy. Doufám, že budou převládat spíše ty legrační a příjemné vzpomínky, než ty špatné. Nejvíce mi asi budou chybět kamarádi z nižších tříd, ale naštěstí se s většinou z nich budu alespoň občas vídat. Pochopitelně budu vzpomínat i na své spolužáky. Na těch devět let se zapomenout nedá! Každý z nich má v mém srdíčku jisté, i když třeba jen malinké místečko. ☺ Budou mi chybět učitelé, protože jsou moc fajn. Na učitele budu vzpomínat určitě moc ráda. Bez nich bychom to přeci nikam nedotáhli ☺ Nejraději mám asi pana učitele Kužela, protože je s ním legrace. Těžko ale říci, který z nich je nejlepší. Vzpomínat budu i na paní učitelku Cindrovou, která nás učila na prvním stupni. Terka☺ T. Žitková

Na co budu vzpomínat? Je toho spousta a je jedno jestli je více vzpomínek těch hezkých, nebo těch špatných. To je asi každého individuální věc, ale přece, je to devět let a to je dlouhá doba. Vlastně jsme tu strávili půlku svého dosavadního života. Těch společných výletů, ale i hádek a radosti bylo nespočet. A ptáte se, na koho budu vzpomínat? Nebudu tu vypisovat jména. Řekněme, že prostě na určitý okruh lidí, se kterými mi bylo za těch devět let dobře.

M. Tomášů

Nejlepší vzpomínka patří přestávkám, které jsou fakt nejlepší, i některé hodiny jsou dobré. Budu vzpomínat na Martina Purše, jak paní učitelka Budínová poklepala na druhou stranu lavice, aby si přesedl, a on jí dal svoje taháky... Nejhorší vzpomínka není snad žádná. Jen jedna se najde. Byla to srážka s Kačí Adamovou a nějakou holčičkou. Po čem se mi bude stýskat? Úplně po všech! Přeci jenom, byli jsme něco jako „RODINA“ a teď jdeme každý někam jinam...

A. Vignerová

Jako nejlepší vzpomínku nemůžu označit jen jednu. Je jich strašně moc. Ale nejlepší byly hodiny s panem učitelem Grindlem. Dále pak určitě výlet a různé akce se třídou. Nejvíce snad budu vzpomínat na týdenní zájezd do Skotska. K nejhorším vzpomínkám asi dám ty naše třídní hádky. Po čem se mi bude stýskat? Úplně po všem. Jsem tu přece devět let a za tu dobu mi tu vše přirostlo k srdíčku. I po kamarádech z nižších ročníků. A snad nejvíce po spolužácích. :) Asi nejvíce budu vzpomínat na naši třídní paní učitelku Mendlíkovou, protože nás celé čtyři roky doslova vychovávala. Dále pak na paní učitelku Konývkovou... Samozřejmě, že budu vzpomínat na všechny učitele. Š. Šemberová

Já budu hlavně vzpomínat na Sáňu. Každý den jsem vedle sebe slyšela její krásný legrační smích, který mi vždy dokázal zvednout náladu a musela jsem se smát spolu s ní. Nikdy nezapomenu na to, jak se vždycky o hodinách dusíme smíchy a nemůžeme přestat. Bude mi strašně moc chybět, ale vím, že naše přátelství bude trvat i nadále. Mám tě moc ráda, Saňu.

B. Bláhová

Nejvíce mi bude chybět Bára. Jak řekla paní učitelka Budínová, jsme jak dvojčata, začneme myslet až tehdy, když spojíme mozky dohromady. To je pravda. A co budu bez ní dělat? Nevím. Nevím, kdo mi bude dělat culík, půjčovat gumu, kružítko anebo podtrhávat sešit... Jedině vím, že takovou kamarádku už nikde nenajdu. Ale jsem si jistá, že se budeme i ve volném čase vídat a něco společně podnikat. Mám tě moc ráda, Baruš.

S. Kalenská

Byla jsem ráda za naši školní kuchyni. Vařili velice dobře. Já jsem veliký jedlík a chutnalo mi skoro vše. Moji kamarádi z ostatních škol si stěžují, že mají strašnou jídelnu a ještě horší kuchařky, a já jsem ráda, že můžu nahlas říci, že naše jídla chutnala jako domácí a kuchařky byly hodné a vstřícné. Přidávaly nám jídlo, když jsme slušně požádali, nebo nám dali navíc banán, pudink nebo co bylo zrovna za moučník. Doufám, že takto jako doteď se tu bude vařit ještě dlouho potom, co odejdeme.

V. Kalinová

Na co budu vzpomínat? Určitě na naše lumpárny. Teda spíš na lumpárny kluků, kteří se pak, srabi, nedokázali přiznat. *smích* Víte, co to bylo, sedět a dívat se, jak devastují třídy? Teda ne tak úplně, no, ale pár příkladů bych dát mohla:

1. Otisk boty na stropě v 7. třídě
  2. Šrýtova skryš v koši na papíry. Jak to dopadlo? Sundal si bílé tričko a použil ho jako vlajku. Nezapomenutelný.
  3. Daniel Šouta alias Martina Sábliková. Jakto? No Daneček se klouzal po zemi a snažil se vypadat jako uznávaný sportovec. Taky se nepodařilo.
- Každou chvíli se u nás něco dělo a co více říct, než . . .

Miluju svou třídu a vždycky budu!

Klára Podzimková

Velký rozhovor s panem ředitelem Miloslavem Ječným

Po třinácti letech tvrdé práce odchází pan ředitel na zasloužený odpočinek. „Ředitelování“ je opravdu těžká a záslužná práce. Chtěli bychom mu poděkovat za vše, co dělal pro tuto školu, pro žáky, pro učitele. Přejeme mu hodně štěstí a lásky. A hlavně, ať na nás vzpomíná v dobrém. DĚKUJEME! Devítka. 😊

Pane řediteli, jaký máte pocit z toho, že odcházíte? Těšíte se, že budete mít v důchodu víc volna, nebo byste tu nejraději zůstal?

Pocity mám smíšené. Na jednu stranu jsem rád, že zmizí každodenní stres a obavy, co se zase kde stalo, co kdo z žáků provedl, kde se co rozbilo atd. Na druhou stranu mi asi bude chybět školní ruch. Na volno se samozřejmě těším, protože se konečně dostanu k činnostem a věcem, na které jsem neměl čas.

Jak budete vzpomínat na tuto školu? Nebude Vám chybět?

Vzpomínat budu jen v dobrém. Já jsem do ní devět let chodil jako žák, pak jsem zde řadu let učil a třináct let pracoval jako ředitel. A v době mého ředitelování přešla škola do právní subjektivity, což znamená, že vše musí zařizovat ředitel. A především prošla náročnou rekonstrukcí, po níž vypadá jako nová. Chybět mi asi trochu bude, ale budu ji samozřejmě sledovat, i když jen zpozvzdálí. Budu se radovat z každého úspěchu, který žáci získají, budu přát učitelům, aby se jim dobře učilo. A je možné, že když někdo z učitelů onemocní, že občas zaskočím.

Jaké to bylo, když jste na tuto školu přišel poprvé jako žák a později jako učitel?

Změnilo se tady od té doby něco?

Změnilo se toho hodně. Když jsem přišel jako žák do první třídy, byla zde jedna první třída, protože v té době fungovaly školy v okolních obcích – v Domousnicích, na Všeborsku, v Horním Bousově. Teprve od šesté třídy přišli žáci z těchto škol do Bousova, nás rozdělili a namíchali s přespolními a rázem byly dvě třídy, každá s pětácti žáky. Nebyla zde sportovní hala, na tělocviky sloužila jen malá tělocvična. Neexistovaly počítače, dataprojektory, interaktivní tabule, mobilní telefony. Jedinou technikou byl diaprojektor, kterým se promítaly diafilmy (fotografie). A občas se promítal v kreslárně film. Cizím jazykem byla ruština, každý žák si musel povinně dopisovat rusky s nějakým žákem z tehdejšího Sovětského svazu. Televizi měl málokdo. Odpoledne jsme trávili venku, především na hřišti nebo v okolních lesích. Když jsem nastoupil jako učitel, byl zde samozřejmě určitý pokrok. Začaly se používat zpětné projektory (promítaly to, co si učitel napsal na průsvitnou fólii), přístroje označené

KP 8 (promítaly nekonečnou filmovou smyčku). Co zůstalo nezměněné je to, že učitelé se snaží, aby se žáci něco naučili a ti se to buď naučí, nebo nenaučí. To je pořád stejné. Stejně je to, že žáci byli a jsou bezproblémoví a problémoví. Ale když jsem chodil do školy já, neexistovaly žádné poruchy učení (SPU). Buď to žák zvládal, a pak postupoval do vyšších ročníků, nebo to nezvládal, propadal a vyšel třeba ze šesté třídy.

Jak se Vám na této škole ředitelovalo?

Dobře. Měl jsem výhodu, že jsem zde před nástupem do funkce ředitele učil a většinu učitelů znal.

Vycházel jste s učiteli vždy dobře? Nebo někdy nastal problém? A co žáci?

Učitelé jsou žákům hodně podobní. Někteří pracují bez jakéhokoliv pobízení, jiní musí být občas „postrčení“. A od toho je ředitel, aby všichni učitelé pracovali tak, jak je zapotřebí. Samozřejmě že občas byly i problémy, ale vždy se vyřešily. Někdy po dobrém, někdy to muselo být po zlém, tedy i tím, že učitel na škole skončil. A stejně to bylo, je a bude s žáky. Pochopitelně s tím rozdílem, že žáci plní povinnou školní docházku a nemohou být ze školy „vyhození“. A proto musí občas dojít na dvojky a trojky z chování, jednání s rodiči, oznámení na sociálku či dokonce oznámení na policii. To ale bylo vždy až krajní řešení, ke kterému jsem za dobu svého ředitelování musel sáhnout asi pětkrát.

Máte nějakou „veselou příhodu z natáčení“?

Veselých příhod bylo za dobu mého působení ve školství mnoho. Ale většinou to je tak, že se jim člověk zasměje v daném okamžiku a za chvíli na ně zapomene. A oživí si ji třeba při setkání s bývalými žáky, ať již v okamžiku, kdy přiházejí do školy v roli vašich rodičů, nebo na třídních srazích, kdy se bývalí žáci školy scházejí po mnoha letech. Z doby svého působení ve škole v roli žáka mám v paměti uloženy dvě příhody. V první třídě o přestávce jsme chtěli postrašit spolužáka, který byl na chodbě. Vzal jsem jiného kluka na ramena, aby byl výš, on si vzal do ruky smetáček a že ho praští do hlavy. Otevřely se dveře, on máchnul smetáčkem, ale do třídy vstoupil náš třídní učitel Kaluha a do hlavy dostal on. A někdy v osmé třídě jsme o dějepisu promítali diapozitivy s paní učitelkou Koníčkovou. Skončili jsme a ona zavelela vytáhnout rolety. Všem to šlo, mě ne. Ona se rozčílila, že to dlouho trvá, přiběhla, zatahla za roletu a ta na ni spadla. V tu chvíli bylo ve třídě naprosté ticho, protože nikdo se neodvážil zasmát. To až dnes, s odstupem půl století, se tomu pousmějí.

Přijdou po prázdninách do školy nějací noví učitelé?

To je otázka pro mého nástupce či nástupkyni. Přijít někdo musí, ale kdo, to není dořešeno.

Které vzpomínky týkající se školy byste nejraději vytěsnil ze své paměti?

Samozřejmě ty nejsmutnější. A to bylo vždy, když zemřel někdo z žáků školy, někdo z rodičů nebo někdo z učitelů. Naštěstí to nebylo často, ale třeba letos na jaře k takovým událostem došlo třikrát.

Co budete dělat doma? Jak budou vypadat Vaše dny?

Budu dodělávat to, co jsem za předchozí roky nestihnul. Na domě, na zahradě, na chalupě. Více se věnovat sportu.

Charakterizujte, prosím, naši školu jedním slovem.

Přívětivá.

Jak budete trávit prázdniny? Pojedete někam na dovolenou, nebo budete doma?

Největším problémem naší rodiny je pes. Je už starší, má cukrovku, každý den mu musím píchat inzulín. A z toho důvodu se nikam nedostanu, jenom na chalupu, kam ho samozřejmě musím vzít s sebou. Takže prázdniny budu trávit buď doma, nebo na chalupě.

Pane řediteli, jak budete vzpomínat na naši devátou třídu? Co byste nám popřál?

Hodná třída, což samozřejmě ovlivnil i výrazně menší počet kluků než holek. Třída s několika výraznými osobnostmi, ať již v učení, ve sportu či v oblasti zájmů. Třída, která bez problémů do svého kolektivu přijala každého nového žáka, který se přistěhoval. A každému z ní přeji, ať si v životě vede co nejlépe a je šťastný. Ale to záleží jenom na vás.

Rozhovor s paní učitelkou Kateřinou Karnovou

Paní učitelko, jaké školy jste vystudovala? Proč jste odešla ze zdravotnictví? Nebavilo Vás to?

Vystudovala jsem SZŠ obor dětská zdravotní sestra, VŠO Kladno diplomovaný specialista – fyzioterapeut, Fakultu tělesné výchovy a sportu. V nemocnici jsem pracovala na oddělení rehabilitace. Rozcvičovala jsem lidi po různých úrazech a nemocech. Práce mě bavila, ale podlehla jsem nabídce pana ředitele Ječného a nastoupila jsem do zdejší ZŠ.

Jak dlouho pracujete ve školství?

Třináctým rokem.

Učíte přírodopis a tělesnou výchovu. Je nějaký rozdíl ve vaší přípravě na hodinu? Co učíte raději?

Příprava na tyto předměty je samozřejmě rozdílná. Ráda učím biologii člověka. Je fajn, že jsme s pomocí evropských peněz koupili interaktivní tabule, které výrazně oživují hodiny. Pro tělocvik je důležité navodit příjemnou atmosféru. Motivovat všechny žáky, aby měli radost z pohybu a možnost zažít úspěch.

Máte pocit, že je rozdíl učit na 1. nebo na 2. stupni?

Je a velký. Každou středu mám 2 hodinu přírodopis v 9. třídě a 3 hodinu prvouku ve 2. třídě. Chvilí mi trvalo, než jsem si na to zvykla, ale učím ráda v obou dvou třídách.

Víme, že jste se zúčastnila konkurzu na ředitele a vyhrála ho. Jak jste prožívala konkurz? Přípravovala jste se na něj?

Poslední tři roky jsem v pozici zástupkyně ředitele a celé ty tři roky jsem se rozhodovala, zda do konkursu jít nebo ne. Nakonec zvítězil fakt, že mám „naší“ školu ráda a za poslední roky jsem ji věnovala hodně energie a úsilí. Na samotný konkurs jsem se nějak speciálně nepřipravovala, pouze asi tak před dvěma lety jsem absolvovala studium pro ředitele škol a školských zařízení.

Jste ráda, že budete ředitelkou? Těšíte se na tuto práci? Co Vás na ní nejvíce baví? Jaká je vaše vize do budoucnosti?

Myslím si, že teprve čas ukáže, jestli bylo mé rozhodnutí správné. Čeká mě spousta nové práce, především administrativní, shánění peněz na nové projekty a

pomůcky, jednání s rodiči a učiteli, která nejsou vždy příjemná. Ráda bych od nového školního roku dovybavila počítačovou učebnu novými pomůckami jako je fotoaparát, kamera a další, které by sloužili pro nový volitelný předmět v 9. třídě. Náplní tohoto předmětu by bylo vytvoření filmového a fotografického studia. Žáci by se učili, jak správně fotit, natáčet, stříhat, upravovat film. Zachycovali by školní rok na „filmové plátno“.

Chtěla byste, abychom se v něčem změnili my, žáci?

Bylo by fajn, kdyby jste si uvědomili větší zodpovědnost za vaše vzdělání a samozřejmě i chování.

Jak jste se před lety dostala na místo zástupkyně? Jak náročné je dělat tuto práci? A co všechno zástupce ředitele dělá?

Zástupce ředitele si vybírá ředitel školy sám. Polovinu času zástupce učí a druhou věnuje především administrativě, jako je

například, vytváření suplování, vedení školní matriky, vyplňování různých statistik.....Práce je náročnější, ale pokud ji člověk má rád, tak ji zvládá v pohodě.

Jaké jsou Vaše záliby? Souvisejí s Vaším povoláním?

Největší zálibou je asi sport. Jízda na kole, na kolečkových bruslích, plavání Učím tělocvik, takže s mým povoláním určitě souvisejí.

Jak budete vzpomínat na naši devítku?

Jako na extrémně hodnou třídu, i když pár expertů by se taky našlo. Vždycky jsem k vám ráda chodila učit a doufám, že se na nás přijdete občas podívat.

Jak strávíte prázdniny?

V červenci vyrážím s manželem na pár dní na kolo a pak odjíždím do Chorvatska, kam se strašně ráda vracím. Jezdíme do menšího městečka, kde je spousta malých pláží bez lidí, takže klid a pohoda. Přeji všem žákům a zaměstnancům naší školy slunečné léto plné zážitků.

Milá paní učitelko Karnová,

noky jsme vás vidali na chodbách školy a potom, když jsme byli u sedmé třídy, jste byla součástí našeho kolektivu na hodinách přírodopisu. Vždy, ikdyž jsme měli špatný den, jste nás dokázala rozesmát. My Vám za všechno děkujeme a přejeme Vám do ředitelského života mnoho trpělivosti s dalšími a dalšími deváťáky. Platí: Kde něco končí, něco začíná. Končí naše éra a začíná vaše. Hodně štěstí, paní ředitelko!

Deváťáci 2012/13

Naše úspěchy

Kateřina Nováková získala cenu poroty

Na to, že se naše škola v posledních letech umisťuje na předních příčkách soutěže **Lidice pro 21. století**, jsme si už zvykli. Ale dosud nikdy se naši žáci nepropracovali do druhého kola. Letos se to podařilo žákyni deváté třídy **Kateřině Novákové**. V obrovské konkurenci především středoškolských studentů **získala cenu poroty** a zúčastnila se slavnostního vyhlášení vítězů na Kladně, kde si také z rukou senátora Jiřího Dienstbiera, předsedy soutěže Plk. PhDr. Eduarda Stehlíka a pana Pitína, jednoho ze 17 zachráněných lidických dětí, převzala cenu a diplom. Katčinu práci, která sklídila velký potlesk, přednesl vynikajícím způsobem pan Josef Somr.

„Moje“ Lidice pro 21. století

Ve čtvrtek 13. 6. jsem jela s kamarády - Kájou Plešingerovou a Jakubem Bechyněm a třídní učitelkou Ingrid Mendlíkovou na slavnost vyhlášení soutěže Lidice pro 21. století. Asi všichni jsme se těšili a na důkaz toho jsme přijeli hodinu před registrací a dvě hodiny před zahájením. Po hodinové přestávce jsem se šla zaregistrovat a potom jsme jen čekali, až to začne.

Nejdříve předávali ceny finalistům. To byste nevěřili, kolik lidí tam bylo z Gymnázia Václava Hlavatého v Lounech! Když konečně předali ceny všem finalistům z Gymnázia v Lounech a pár dalším lidem, přišla jsem na řadu já. Poté, co nás opět nazvali Dolním Bouzovem, přišel přečíst moji práci herec Josef Somr. Když ji přečetl a odešel, chtěli, abych si přišla pro cenu. Jak jinak, opět řekli, že jsem z Dolního Bouzova. Dostala jsem krásné ceny - Lidickou vázu se svým jménem a hodně dalších cen. Potom co to celé skončilo, jsme se chystali na oběd, ale cestou jsme potkali dva herce: Josefa Somra a Martina Stropnického. Kuba se jich zeptal, jestli se s nimi můžeme vyfotit. Pogratalovali mi a pan Stropnický mi řekl, abych hlavně psala dál a pan Somr se mi omluvil, že to čtení zkasil, a tím i celou literární práci. Přitom četli nádherně!

Pak jsme si došli na oběd a jeli si prohlédnout památník Lidice. Po skvělém zážitku jsme konečně jeli domů. ☺

Katka Nováková

Kateřina Nováková: Jen pomník . . .

„Tak dělej! Nebud' srab!“ slyším kámoše. „Nepřeháníme to?“ zeptám se. „Dělej! Nebo se snad bojíš? Jestli jo, tak se běž domů vybrečet k mamince. O takový bábovky jako jsi ty tady nemáme zájem!“ odpovídají se smíchem. Nikdo o mě nebude říkat, že jsem srab. Na důkaz toho jsem si kolem obličeje uvázal šátek, vzal do ruky sprej a začal jsem sprejovat nějaký pomník.

„Čí to je vlastně pomník?“ mihlo se mi hlavou. Vzápětí jsem dostal odpověď: „Koho to vlastně zajímá?“ Odpověď mě uspokojila a já sprejoval dál. Ovšem ne dlouho. Mé svědomí otravovalo dál. „Nepřeháníme to už?“ „Je to jen pomník, JEN POMNÍK, nic víc.“ I to mě uspokojilo a já řádl až do té doby, než mi došla barva. Narovnal jsem se a šel si pro novou. Cestou jsem si přečetl jedno jméno na pomníku - Václav Novák. Hned jsem se zarazil a strnul. Kluci si toho bohužel všimli. „Co se děje? Hni sebou! Už nemáme moc času!“ řvali na mě. „Tohle musíte vidět! Pojd'te sem!“ řekl jsem a kluci mě neochotně poslechli. „Ty vole! Proč tam seš napsanej?“ „To není von, to bude jeho fotr!“ „Fotr? Zamysli se laskavě, Alexi, vždyť ten se zabil asi tak před rokem, né v roce 1940...“ Takhle se dohadovali jeden přes druhého, já mlčel. „Tak co jé? Vo koho de?“ vyzvídali kluci. Já sám jsem to nevěděl. „Nechme toho, mám z toho divnej pocit. Co když to fakt bude někdo příbuznej? Přece mu nemůžu jen tak zničit pomník.“ „Vždyť to je jen kus štru, tak dělej!“ začali se mi znovu smát. Jenže já už byl rozhodnutý. „Jak jsem řekl, jdu domů. A vy neblbněte, pojd'te taky, tohle jsme už fakt přehnali,“ řekl jsem a byl rád, že jsem se z toho mohl nějak vyvlíknout. „Jo, takže se přece jen bojíš,“ smáli se mi kluci. Ale to jsem já už odcházel. „Okamžitě se vrať a dodělej to, jinak.....!“ vyhrožoval mi jejich „king“ Petr, ale já šel dál. „Řekl jsem, zůstaň

tady!“ zařval na mě Petr. Pokračoval jsem v chůzi. To jsem ale neměl dělat. „Chyťte ho!“ nařídil a kluci se na mě vrhli. Utíkat nemělo cenu. Kluci mě chytili a začali do mě kopat a mlátili mě pěstmi. Pomalu jsem ztrácel vědomí. Zdálky jsem slabě slyšel nějaké hlasy . . . po chvíli jsem ucítil ostrou bolest v boku. Ztratil jsem vědomí.

Probudil jsem se až v nemocničním pokoji. Za chvíli přišla do pokoje usměvavá sestřička a řekla mi, že na chodbě čeká maminka a policie. Nejdřív si mám prý promluvit s mamkou, potom s policií. Věděl jsem, co jim řeknu. Věděl jsem, že se přiznám. Ke všemu. Ale to už přišla do pokoje mamka. Nenechal jsem ji nic říct, na nic se zeptat. Hned jsem zjišťoval: „Kdo je ten Václav Novák z pomníku?“ Maminka se na mě trochu překvapeně podívala, pak se usmála a řekla: „Tvůj praděda. Byl to jeden z československých letců. Ty jsi na to zapomněl? Vždyť jsem ti to říkala tolikrát!“ „Ne, nezapomněl, jen jsem nikdy pořádně neposlouchal,“ řekl jsem provinile. „Snad aspoň ty budeš mít dost rozumu na to, aby ses nestal pilotem. Vždyť kvůli tomu zemřel tvůj děda i tvůj táta. Já tvému tátovi říkala nelítej, zabiješ se, ale on ne, neposlechl a.... a....“ rozplakala se maminka. „Neboj, já lítat nebudu, já ne.“ Řekl jsem, ale to už jsem věděl, že to není pravda. Toužil jsem křížovat nebe, toužil jsem létat v oblacích, poznávat svět z jiného pohledu. Jako táta, děda, praděda... Nemusím dodržovat tu hloupou tradici, nemusím kvůli lítání hned umírat... Ale mamka by to teď nepochopila. Nikdy to nepochopí. Rád bych jí to řekl, vysvětlil, ale stejně by to nepomohlo. Někdy jí to řeknu, ale teď ještě ne. Ještě na to není připravená.

Dlužím to svému praděděčkovi. Dlužím mu to za to, že jsem na něj zapomněl, že jsem mu posprejoval pomník, za to, že jsem nedával pozor . . .

Vítězný Coca-cola Cup dívky (3. kolo)

Dneska (27.5.) jsme s holkama hrály třetí kolo Coca-cola cupu. Počasí nám moc nepřálo - lilo jako z konve. Ale my přeci nejsme z cukru. Hrálo se 2x20 minut. První zápas jsme hrály se 7. ZŠ Mladá Boleslav a vyhrály jsme 7:0. Poté jsme měly asi hodinu a půl volno, a tak jsme seděly na lavičkách a sledovaly soupeřovu taktiku. Studenec, se kterým jsme měly hrát jako poslední, se nám zdál dobrý. Další zápas jsme hrály s Jabloncem nad Nisou. První poločas jsem zase seděla na střídačce, ale pak mě pan ředitel poslal do levé zálohy. Denisa Skálová - naše nejlepší hráčka, střelila na bránu. Golmanka to chytila do rukou, ale míč vyklouzl. Spatřila jsem tu šanci a chopila se jí. Nabrala jsem největší rychlost, jakou jsem mohla, a vyběhla k bráně. Nakopla jsem míč, který golmanka ještě za tu dobu nestihla chytit, a míč se dokutálel za bílou čáru. Já dala gól! Zaječelo mi v hlavě, a tak jsem si zaječela i nahlas! ;) Poslední zápas jsme hrály s obávaným Studencem. Pan ředitel nám dával ještě před zápasem rady v šatně. Studenec měl dvě výhry a my měly také dvě výhry. Ovšem my měly lepší skóre, takže stačila jen remíza. Denča dala hned na začátku první gól, takže stačilo už jen dobře bránit, abychom nedostaly gól my. Denča zase skórovala.

No a pak jsem přišla na řadu já. Byla jsem úplně sama. Jen míč a já. Vyběhla jsem k bráně a vystřelila... vedle!! Dostala jsem takový vztek, že jsem se vší silou praštila do stehen. No nakonec to skončilo asi pět nebo 4:0 a my postupujeme na republikové kolo do Prahy!!!! A jestli vyhraje i tam, tak nás čeká třídní zájezd do Itálie. Podíváme se do nějakého nového klubu a bude to prostě paráda! Tak nám držte palce! ☺

Horalka

Zlatá děvčata

**Naše fotbalistky jsou celorepublikovými vítěžkami
Coca-Cola Školského poháru!
Gratulujeme a tleskáme!**

Po více než osmi měsících od zahájení turnaje Coca-Cola Školský pohár 2013 známe vítěze i vítězky. Dívčí část soutěže ovládly naše fotbalistky ze šesté až deváté třídy. Ty za sebou nechaly ostatních 116 dívčích týmů a mohou se těšit na třídní zážitkový zájezd do klubu Juventus Turín. Zlato vybojovaly během dvou tropických dnů na turnaji v Praze.

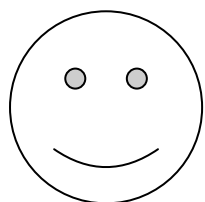

*Loučíme se se všemi
spolužáky a učiteli a
doufáme, že budoucí
prvňáčci budou našimi
dobrymi nástupci.
Přejeme jim i všem
ostatním – Zlomte vaz!*

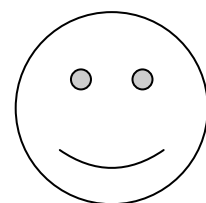
*Tak ahoój, školo!
Tvoji devátáci*

Ilustrace: Karolína Plešingerová

A krááásné prázdniny!

Děkujeme žákům 1. a 2. stupně za krásné obrázky.

Cena: 15,- Kč